

Horrân

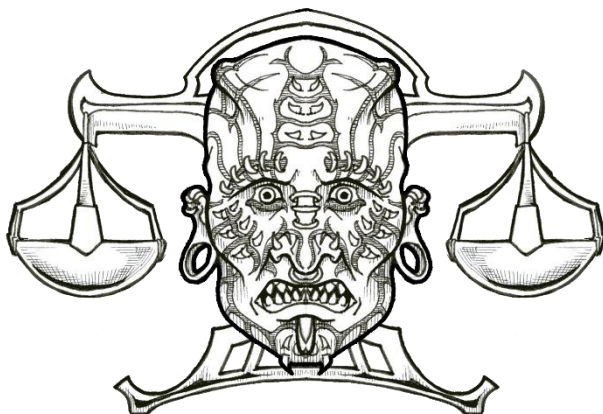
Zvol si život

Yorrân

Zvol si život – díl 5.

Jan Dobšenský

Copyright

Autor: Jan Dobšenský

Ilustrace: Pavel Talaš, Peter Eliáš

Návrh obálky J. Dobšenský,

Grafické zpracování obálky P. Čermáková

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2018

ISBN

978-80-7589-592-9 (ePub)

978-80-7589-593-6 (mobipocket)

978-80-7589-594-3 (pdf)

Pán temnoty

Poprvé přišel na svět v lidské podobě. Od té doby se mnohokrát vrátil, stále silněji přizívuje svou touhu po síle a moci. Ta jej nakonec vynesla až na samotný vrchol toho, kam může lidská bytost vystoupat. Zrodil se jako vládce mocné říše. Ale on chtěl víc, neohraničenou moc a věčný život. Tehdy potkal Khâr-anu, Krále lidí, a poklekl před ním.

„Vezmi si můj život, pane! Stanu se tvým sluhou a budu tě následovat. Jsem však pouhý smrtelník a mé možnosti jsou tak ubohé. Kéž bych byl nesmrtelný!”

Khâr-anâ mu odpověděl: „Víš vůbec, oč žádáš? Nesmrtelnost je strašný dar. Pokud nadejde den, kdy budeš muset zemřít, pak tvá domnělá smrt bude jen pádem do ještě hlubší temnoty a strasti. Budeš zavržen a proklínán. Můžeš dostat jen jeden dar. Věz, že pokud zvolíš nekonečný život, už nebude v mé moci nabídnout ti smrt.“

„Souhlasím, můj pane! Volím život!”

Odevzdal Khâr-anovi svou sílu, obětoval mu svou lidskou podobu a darem dostal moc, díky níž se vymanil z panství času. Plyнула dlouhá staletí, po která věrně sloužil svému pánu. Stal

se obávaným Pánem východu. Když Khâr-anâ utržil drtivou porážku od spojených armád smrtelníků a neumírajících a ztratil svou hmotnou podobu, čekal na jeho druhý návrat dlouhá staletí. Khâr-anâ však byl poražen i podruhé a tehdy se propadl do nicoty, kam jej museli následovat i jeho služebníci. Nebylo jim však dovoleno opustit svět zcela. Jejich osudem se stalo věčné živoření na hranici mezi životem a zmarem, bloudili nyní světem jako durúanové – přízraky nepostřehnutelné lidskými smysly.

A tehdy se objevili oni. Neumírající, elfové – lovci. Přišli ze severu vyzbrojeni tajemnými předměty, díky kterým byli schopni spoutat i vůli neviditelných. Jen on jediný se nepoddal. Prchal na jih neúnavně pronásledován plavovlasým lovcem. Svedl s ním desítky šarvátek. A jak plynul čas, lovec slábl a on sílil, až jednoho dne vyhrál. Odměnou mu byla životní síla poraženého. Díky ní si vzpomněl, kdo je a kdo byl v zapomenuté minulosti. Od onoho dne nepřestal toužit po tomto životodárném elixíru ukrytém v živých bytostech. Stále však byl jen nehmotným a neviditelným přízrakem, který si ji nedokázal sám opatřit. Tehdy se setkal se svým prvním uctívačem. S ním se vrátil na sever do Černé věže a začal sprádat plány, jak ovlivnit vůli a myšlenky obyvatel nedalekého hlavního města. Ti z nich, kteří jej přijali jako božstvo, mu brzy začali přinášet lidské oběti.

A on s každou kapkou prolité lidské krve a s každou částíčkou životní síly, kterou vstřebal, začal ztrácet svou neviditelnost. Až jej jedné noci jeho příznivci spatřili jako temně zářící přízrak. Tehdy se v Dôrminaru zrodil kult Hirmora, Pána temnoty.

1. kapitola

1. Audience

Dôrminar, narbelon 575 e. d.

Lavidan se netrpělivě procházel rozsáhlým přijímacím sálem a přemýšlel. Očekával důležitou návštěvu. Zastavil se před velkou stříbrnou deskou, na níž byl reliéf zobrazující zvláštní výjev. Byl na něm on sám v den svého pasování na desátého prince Avartan. Jednalo se o osobní Saitirnův dar, který mu měl připomínat, kdo je jeho pán a jaké je jeho poslání.

Už čtvrt století nespátril siluetu Nibrilartu. Jiný by to bral jako vyhnanství, on to však vzal jako výzvu a šanci k tomu, aby si vybudoval panství podle svých vlastních představ. Nebýt občasných listů a seancí, během nichž hovořil se svým učitelem, mohl by si myslet, že je skutečným pánem západu a jeho hlavního města Dôrminaru. Získal je bez boje a krveprolití. Pravda, krev nakonec tekla, ale jen z žil edhrian, smrtelníků, na kterých mu pramálo záleželo. Byl to od něj tehdy vynikající plán, když v Dôrminaru sliby a vyjednáváním trpělivě vytvářel podhoubí

nespokojenosti a pomalu tak získával kruh věrných stoupenců, kteří na jeho povel svrhli regenta královského domu. Spokojeně se ušklíbl, když si na to vzpomněl. Však jeho jednání tehdy Saitirno pochválil. Jak však běžela léta, chvály ubývalo na úkor výtek a projevů nespokojenosti.

Podíval se směrem ke dveřím, ale nic nesvědčilo o tom, že by host, jehož tak netrpělivě očekával, už dorazil. Přešel k velkému stolu, na kterém byla rozložená podrobná mapa Západu. Zamyšleně po ní přejel dlaní a jeho ukazovák se zastavil na soutoku dvou řek. Byla zde vyznačena pevnost, na jejíž znak několikrát nedůtklivě zaklepal prstem.

Nazgrim Godar, Město válečníků.

Jen týden pochodu od jeho hradu stojí pevnost, která už dvě desetiletí odolává jeho snahám. Tři pokusy o dobytí skončily nezdarem. Ušklíbl se, protože jej napadlo, že je na tom podobně jako jeho učitel daleko na východě. On není schopen ovládnout Město válečníků, Saitirno za dlouhá staletí, co sídlí v Nibrilartu, nedokázal ovládnout Akkar, nedobytnou pevnost Hallanossů v horách na opačné straně altafazského zálivu.

„Ani sám velký Saitirno se vší svou magickou mocí a nespočetnými voji Ghitrosů není všemocný,“ zašeptal pro sebe tiše. „On za celá staletí nedokázal ovládnout ten malý kousek

země na dohled od svého paláce Tel'va Nibrilart, a mně vyčítá, že jsem totéž nedokázal za dvě desetiletí tady.“

Z rozjímání jej vyrušilo tiché vrznutí dveří a pravidelné kroky, které se zastavily nedaleko od něj. Otočil se. Za ním stál Wardan, velitel jeho osobní gardy. Vysoký, štíhlý, v honosné stříbřité zbroji jak se na elfa, příslušníka rasy neumírajících, sluší a patří. Jeho pohledná bledá tvář však byla poznamenaná několika jizvami. Lavidan na něj tázavě pohlédl.

„Už dorazil?“

Wardan přikývl a uklonil se. „Vznešený, velitel městské posádky Yarlan Khan čeká na slyšení. Mohu jej uvést?“

Lavidan beze slova přikývl, přešel k nedalekému křeslu a posadil se. Za dveřmi se ozval šramot a potom se jedno z jejích křídel se skřípotem otevřelo. Do místnosti, kde panovalo přitnutí a šero, z předsálí proniklo jasné denní světlo. Trvalo to však jen okamžik, než dovnitř vstoupil menší podsaditý muž, za nímž se dveře opět zavřely. Rázným krokem došel do středu sálu, potom si položil dlaň na čelo, poklekl na jedno koleno a uklonil se. V této pozici čekal, až bude osloven.

„Yarlane! Vítám tě. Už jsme se neviděli dlouhé měsíce a já dostal tolik protikladných zvěstí! Jsem opravdu zvědavý, co se dozvím od tebe.“

Lavidan narážel na zprávy, jejichž obsah ho přiměl k návštěvě Dôrminaru. Popisy a výklad událostí byly natolik rozporuplné, že se rozhodl situaci ve městě osobně zkontrolovat. Pln zvědavosti teď očekával hlášení velitele městské posádky, se kterým o těchto záležitostech dosud nestihl pohovořit, jejich krátké setkání před městskou bránou proběhlo v rámci oficiálního přivítání a trvalo jen mžik.

„Povstaň!“

Muž se zvedl a Lavidan si při pohledu na něj pomyslel: „Vypadá spíše jako Kimer než Ghitros.“

Kulatá tvář s hnědožlutou pletí, vysedlé lícní kosti a mohutná brada. Jako uhel černé vlasy, na skráních spletené do množství copánků. Orlí nos a úzké tmavé přihmouřené oči. Stál na rozkročených zakřivených nohou, tak typických pro jeho rod, který trávil většinu života na koňském hřbetu. Oděný byl do bronzové plátkové zbroje, doplněné stříbřitou kroužkovou košilí z erenbalu, která byla vyhrazena jen nejvyšším ghitroským velitelům. Yarslan pocházel z ghitroského kmene Narengů, který žil na severním pomezí Githjanzagu, a jeho příslušníci se pravidelně stýkali jak s Kimery, tak s Kharity.

„Alcarsaro! Nechť slunce nikdy nezapadá nad říší velkého hérukana, pána králů. Přišel jsem, Vznešený, na vaše pozvání.“

„Yarlane, chci slyšet o událostech posledních měsíců. Povídej, poslouchám. Věřil jsem, že mí věrní Ghitrosové udržují ve městě řád a klid. Avšak podle listů, které ke mně dorazily, to vypadá jinak!“

„Od té doby, co Vznešený jmenoval Segestira Rodonase druhým správcem, je město rozdělené a vypadá jak vroucí kotel. Když býval jediným zástupcem Vznešeného ten starý jezevec Beregir, byl ve městě větší klid.“

Yarlan si neodpustil narážku na nepříliš staré Lavidanovo rozhodnutí rozdělit dôrminarské čtvrti mezi dva správce. Sám před ním tehdy svého pána varoval, ten však jeho výhrady nechtěl slyšet.

„Vaši muži jsou vám oddáni tělem i duší, připraveni splnit každý váš rozkaz, ale městem se šíří odbojné nálady. A my máme přikázáno jen pozorovat a mlčet. Tak se tedy jen díváme a svrbí nás dlaně na jilcích našich mečů. Ve čtvrtích pod Segestirovou správou se rozmáhá hnutí královských pohrobků. Na Beregirově půlce se podle mých špehů rojí černí, kteří jsou snad ještě nebezpečnější. Brojí proti naší víře, a v Přístavu se dokonce pokusili zapálit starý Nimbresárův chrám.“

Lavidan nevěřicně zavrtěl hlavou. Uctívání Šerého spasitele, kterého místní nazývali Dâurkhôr, bylo za jeho vlády v Dôrminaru jediným povoleným náboženstvím. Tento kult zde

byl sice známý již více jak jedno století, ale celou tu dobu ve městě existoval spolu s vírou ve staré bohy. Do Dôrminaru jej v časech náboženských válek přivedl odpadlík od staré víry Avaldôr, jenž nechal Dâurkhôrovi v Přístavu postavit mohutný svatostánek. Ten se po pádu království, když Lavidan nechal chrámy ostatních bohů zavřít, stal jediným místem, kde se ve městě konaly náboženské obřady.

„Vím o nich a zatím hráli přesně takovou úlohu, jakou jsem potřeboval. Proto jsem je nechával být. Pokud se však ještě jednou pokusí vystoupit proti Nimbresárovi, tak s nimi skoncuji. Na jakýkoliv podobný pokus máš povoleno reagovat, zasáhnout silou a bez slitování ztrestat viníky.“

Yarlan Khan krátce sklonil hlavu a spokojeně se usmál.

„S radostí, Vznešený. A co s těmi královskými pohrobky? Šíří se ze Severního podhradí jako nákaza. Nikdy za poslední desetiletí nebyli tak vidět jako v posledních měsících. Správcem čtvrti je Gellain Norca, kterého dosadil do úřadu ten mladý Rodonas. Mám dojem, že své úkoly plní velmi vlažně. Po celém městě už se povídá, že v Severním podhradí se žije jako za časů starých králů. Je pravda, že proti nám zatím nijak nevystoupili. Myslím však, že to je pouze otázka času. Kdyby mi Vznešený dovolil, abych zakročil i tam, během jednoho dne bych zjednal

pořádek. Pár bych jich nechal stít a jejich hlavy vystavil na hradbách Severního podhradí. A byl by klid.“

Lavidan zvedl dlaň položenou na opěradle křesla a zakýváním ukazováku vyjádřil nesouhlas.

„Nikoliv, Yarlane. Na zásah silou je zatím času dost. Já potřebuji, aby jednotliví hráči v tomto městě odkryli své záměry a ukázali nám, co opravdu zamýšlejí. Pověz mi, jak na to reaguje ten starý lišák Beregir? Jeho vliv ve městě v posledních letech vzrostl až přespříliš. Tuším, že už dávno sleduje své vlastní plány. Už dlouho za mnou na Hîsrontu nebyl. Stále se vymlouvá na své choroby. Mám pocit, že na něj ztrácím vliv, a proto jsem se rozhodl vytvořit ve městě protiváhu k jeho moci.“

„Vznešený má pravdu. Ten starý jezevec už sotva chodí. Ale hlava mu slouží dobře. Na zasedáních městské rady pravidelně upomíná Segestira, že je třeba proti těm modrým zakročit. Ale sám toho moc udělat nemůže, protože v téhle čtvrti vojensky zasáhnout nesmí.“

„A Segestir?“

Yarlan se ušklíbl. „Přes léto byl mimo město, hřebec neukojený. Asi honil na svých statcích mladé klisničky, ve městě se ani neukázal. Ale myslím si, že i kdyby tady byl, nic by neudělal, protože nevynechá jedinou příležitost, aby Beregira

popíchl. Když mu Beregir řekne doleva, udělá jistojistě tři kroky doprava.“

Lavidan se usmál a uklouzlo mu tiché: „Výborně.“

Yarslan se na něj překvapeně podíval s nevyřčenou otázkou v očích. Úsměv v Lavidanově tváři vystřídal úsměšek.

„Jsi dobrý válečník, Yarslane, ale vládnutí nerozumíš. I válečník by však měl chápat, že tam, kde se dva perou, může třetí šetřit síly. Pamatuj si, kdo chce vládnout edhrian, musí umět jejich pozornost odvést od důležitých věcí. Tak mě to učil Saitirno. Připrav jim divadlo. Spor dvou protikladů. Lhostejno, jestli to budou dvě barvy na dostizích nebo dva šlechtické rody, hlavně když budeš obě strany pevně držet v hrsti. Edhrian jsou prostí a jejich krátký život a rozum jim neumožní tu hru prohlédnout...“

Lavidan svůj výklad nedokončil, protože si uvědomil, že i jeho velitel je jen smrtelník. Odkášlal si.

„Zkrátka potřebuji zjistit, jak to ten mladý kníže myslí se svou loajalitou ke korouhvi Nibrilartu. Nezajímají mě jeho slova, ale jeho skutky. Takže ho zatím necháš, ať ukáže, co v něm je.“

Velitel si položil prsty pravé dlaně na čelo a sklonil hlavu na znamení, že rozumí. „Tchai!“

„A to je vše, co jsi mi chtěl říci?“

Yarslan zavrtěl hlavou a pokračoval: „Nikoliv, Vznešený, to byl jen úvod. Myslím, že ten mladý Rodonas už začíná odkrývat tvář. Je to jen pár dnů, kdy ve městě málem rozpoutal ozbrojenou šarvátku...“

„Co to říkáš? Bitva v mém městě? Povídej!“

„Segestir se rozhodl, a netuším proč, že srovná se zemí Zpustlou čtvrtí. To je ta osada, co sousedí s Východní čtvrtí. Jednoho rána krátce po svítání mě zburcovala hlídka, že ve městě na severovýchodě vidí světlo požárů. Okamžitě jsem poslal špehy, aby zjistili, co se dole děje. Vrátili se se zprávami, že Segestir zapaluje Zpustlou čtvrtí a Beregir tam poslal své muže, aby mu v tom zabránili. Kolem poledne tam proti sobě stálo pár stovek ozbrojenců hotových se do sebe pustit.“

„A proč se do sebe nepustili?“

„Podle všeho to vypadá, že té řeži zabránil Celinor, syn správce Beregira. Nevím, jestli ho Vznešený zná. Po městě se povídá, že je to levoboček původem odkudsi z jihu, snad z Hardazinu. Prý předjel před své muže a nějakou dobu se Segestirem hovořil. Ten potom ty své hrdlořezy stáhl. Díky tomu se věc odehrála bez krveprolití. Myslím si, že Vznešený by měl svým nařízením omezit počty ozbrojenců ve městě. Beregir tu má v současné době šest setnin a Segestirova družina roste každým dnem. Podle mých špehů již připravuje jmenování třetího

setníka. Kdyby se ve městě něco semlelo, je to už dohromady síla, která by mým mužům činila potíže.“

Lavidan zamyšleně zavrtěl hlavou.

„Budu je brzy potřebovat, aby krváceli pod korouhví Nibrilartu. Musíme však dohlédnout na to, aby se do té doby nespojili. A to se nestane, pokud se ti dva kohouti budou hádat o to, kdo bude vládnout zdejšímu hnojišti.“

Yarlan přikývl. „Jsem jen prostý voják, který nevidí do skrytých plánů Vznešeného. Přesto bych rád věděl, proč Segestir tak riskoval? Musel vědět, že zásadním způsobem překračuje povolené hranice. Nechápu jeho důvody.“

Lavidan odvětil: „Ale já tuším, co je tou příčinou. Proto jsem přijel. Dostal jsem od něj list, ve kterém si stěžuje, že nájemný vrah zavraždil jeho majordoma. Pokyn pro ten čin prý přišel z Paláce pelenhirů. Mě nyní víc zajímá, proč by se Beregir odhodlal k něčemu podobnému. Znáám toho starého lišáka přes dvacet let, ale nikdy za tu dobu podobnou hloupost neudělal. Nechápu, proč zrovna nyní? Za tím bude ještě něco jiného.“

„Možná ti jeho podaření synáčekové?“ namítl Yarlan a pokrčil rameny.

Lavidan se na něj zamyšleně podíval.

„Možná. Kdo ví? Ale prozatím ti děkuji, Yarslane. Nyní mě nech přemýšlet.“

„Tchai!“

Velitel se uklonil, několik kroků ustupoval, poté se otočil a odešel ze sálu.

Lavidan se zvedl ze svého křesla a zamyšleně začal přecházet komnatou. Usilovně přemýšlel. Vybavil si své ranní rozhodnutí spojit se se svým učitelem. Prostřednictvím svého durúana poslal Saitirnovi žádost o rozmluvu. Je čas zkontrolovat, zda byla vyslyšena. Rázně přešel k bočnímu vchodu, kde mu strážný otevřel dveře. Lavidan rychle prošel dlouhou chodbou, jež končila u točitého schodiště, které stoupalo na vrchol nejvyšší věže starého královského paláce. Tam, naprosto nepřístupná pro stráž i služebnictvo, byla síň sloužící pro tyto účely. Rychle vystoupal po schodišti a nahoře netrpělivě a pružně vyběhl několik posledních schodů. Otevřel dveře a vstoupil do okrouhlé místnosti o průměru asi třiceti stop. Obešel komnatu, okna zatáhl těžkými závěsy a potom se ponořil do mohutného křesla, které stálo uprostřed místnosti. Na hřbetech koní sem bylo dovezeno až z Nibrilartu. V levé ruce sevřel ilmentur. Zavřel oči a čekal. Vysoko v krovech věže roztáhl křídla zvláštní tvor a neslyšně se snesl na opěradlo jeho křesla. Lavidan jej neviděl, ale postřehl nepatrný závan vánku.

Za krátkou chvíli uslyšel v hlavě hlas svého učitele.

„Přicházím, Lavidane!“

Lavidan stejným způsobem odpověděl.

„Bud' vítán, hérukano, mocný Učíteli Avartan. Tvůj věrný žák ti děkuje, že jsi vyhověl jeho žádosti.“

Lavidanovi se před jeho vnitřním zrakem vyjevila tvář Učitele. Napjatý výraz již dopředu zvěstoval důležité zprávy.

„Lavidane, mám noviny, které jsem nemohl svěřit žádnému ze svých předchozích listů. Teprve nedávno jsem našel nezvratné zprávy o cíli našeho dlouhého pátrání.“

„Poslouchám, Učíteli.“

„Oba už dlouhý čas víme, že ammarond hledáme na správném místě. Už je nezpochybnitelné, že dlouhá staletí a možná tisíciletí byl ve vlastnictví vládců Dôrminaru. Nemohl jsem však najít žádné záznamy o tom, co se s ním stalo v poslední době. Teprve nedávno jsem v jedné kronice objevil tajný zápis o tom, že ammarond byl z města odvezen a ukryt v tajné skrýši.“

„Víme, kde je ta skrýš?“

„Bohužel, přesné místo tam nebylo uvedeno. Jen indicie, které odkazují na to, co se s ním stalo. Varován starým proroctvím rozhodl druhý panovník dynastie, že ammarond nebude ponechán mezi běžnými královskými insigniemi. Odvezl jej z města pryč, aby ho ukryl na tajném, dobře střeženém místě. Musím přiznat, že když mi moji knihovníci přinesli překlady

těch tajných zápisů, byl jsem překvapen schopností těch lidských ubožáků, kteří dokázali předvídat tak vzdálený osud...”

Lavidan dobře věděl, o čem jeho pán hovoří. Kolikrát se už nechal poučit o Královnině proroctví, jehož výklad využil i ve svých plánech. Saitirno však pokračoval.

„Zpět k tomu, kde jej máš hledat. Král, který ammarond ukryl, je v těchto zápisech nazýván Ztraceným králem. Prý proto, že je jediný, jehož tělo není uloženo společně s jeho předky v Dôrminaru. Ammarond tedy podle všeho spočívá přímo v jeho hrobce. Je v pevnosti, do které nikdy nev kročila noha žádného nepřítele. Víc informací ti bohužel nemohu poskytnout. Z milosti našeho velkého pána ti však mohu ukázat symbol, který střeží katafalk Ztraceného krále.“

„Jak mi jej ukážeš?“ zeptal se udiveně Lavidan. Nedokázal si představit, jak by Saitirno takový obraz mohl přenést.

„Soustřed’ se!“

Saitirnova tvář se rozplynula a místo ní se v prostoru objevily dva pruhy dýmu, jeden bílý, druhý černý, a začaly se vzájemně proplétat. Když se pohyb zastavil, jejich obrysy se začaly pomalu vyjasňovat, až nabyly tvaru dvou vzájemně propletených dračích těl. Na vrcholu znaku byly dvě dračí hlavy, které náhle vychrlily proud kouře a ohně. V něm se objevil opalizující předmět, který vypadal jako oko. Obraz se během pár okamžiků opět rozplynul.

„Dobře si jej zapamatuj, Lavidane. Víím, že se s ním brzy setkáš. To byly dobré zprávy. A nyní ty zlé. Nimbresáro je velmi nepokojný, protože splnění našeho úkolu je ohroženo. Visí na tenkém vlákně osudu, které se nazývá Atanúno. Ten, jenž se vrací, přichází, aby jej našel a tím uvedl do chodu prastaré proroctví. Pokud se mu to povede dříve než tobě, rod windan pomine a mé dlouhé věky budované dílo bude zmařeno. Podle našeho pána se již několik měsíců pohybuje ve tvé blízkosti. Při pátrání po něm však buď opatrný. Je pravděpodobné, že i on našel nějaké stopy, které ty možná nemáš. Nesmíš je tedy společně s ním zničit.“

„Budu opatrný, ale věz, můj velký Učíteli, že jsem se již tolik naučil z tvého jemného umění, že nevěřím, že by mne obyčejný smrtelník mohl oklamat.“

Saitirnova tvář se nesouhlasně zachmuřila.

„Nechápeš velikost rámce, ve kterém se tato hra odehrává. Její počátky byly položeny již v dávném prvním věku. Tato hra se rozhodne na západě, a proto se tam stahují síly, které se v tomto světě neprojeví již celé věky. Ty budou působit proti tobě s cílem tě zmást. Musíš být tedy velmi opatrný a pozorný. Nepodceňuj to, co za Atanúnem stojí. Jeho síla nemusí být v promyšleném plánu, ale naopak v jeho prostotě a neviditelnosti. Možná jde slepě veden osudem a možná získal

zprávy, které ty nemáš. Teď se nesmíš zmýlit. Každá chyba by byla osudná. Musíš mě informovat o každém svém kroku. Budu nad nimi bdít, nechť Nimbresáro žehná tvým rozhodnutím.“

Saitirnova tvář se rozplynula. Lavidan ucítil závan vánku. Jeho durúan se vznesl vzhůru a slyšení bylo u konce.

O den později vstával Lavidan z lože ještě za ranní tmy. Nemohl dospat. Nenáviděl prostředí starého královského paláce v Dôrminaru a nocoval zde vždy jen v naprosté nezbytnosti. Vadila mu zdejší okázalá honosnost a starobylost. Byl vychován tak, aby pohrdal tím, co vytvořily ruce lidského rodu. Zde však na každém kroku narážel na věci, které způsobovaly trhliny v jeho přesvědčení. Dotýkaly se jeho pýchy a ješitnosti, dráždily ho a vyvolávaly v něm zlost.

Když mu před léty město otevřelo své brány, strávil zde dlouhé měsíce, protože chtěl osobně studovat zdejší archívy. Beregir splnil svůj slib a jeho pacholci denně dopravovali na hrad kořist, kterou získali loupením v šlechtických palácích a měšťanských domech. Jeho však nezajímalo zlato, mince ani drahé kameny, pokud nebyly vetknuty do nějakých starých

a zvláštních klenotů. V hradních síních se kupily hromady starých šperků, zbraní, map a kronik a k tomu všemu přináležel ještě obsáhlý královský archiv.

Lavidan osobně studoval jednotlivé dokumenty a rozhodoval, které z nich se vydají na dlouhou pouť na východ, aby skončily v nepřehledné Saitirnově knihovně, a které budou zlikvidovány zde. Jen u zanedbatelného množství rukopisů svolil, že mohou být vráceny do zdejších knihoven. Většinou se jednalo o archívy jeho věrných stoupenců a příznivců. Dlouhé měsíce den co den sestupoval do prastarého archívu a s pomocí knihovníků, které si přivezl, studoval rukopisy, pergameny a kroniky staré stovky let. Časem zjistil, že mnohé z toho, co mu prošlo rukama, jsou jen opisy listin mnohem starších, které popisovaly události staré tisíce let. Před jeho vnitřním zrakem vystupoval ze zaprášených polic svět s historií tak starou, že ani v knihovnách Nibrilartu o ní nebyla zmínka. Pomalu, velmi pomalu začínal chápat, v čem tkví síla lidského plemene, které si v očích jeho druhů nezasloužilo nic jiného než pohrdání. Jejich život byl sice krátký, ale jejich rodová paměť byla stejně dlouhá jako paměť Avartan. Tehdy nechal ve vzteku mnoho památek zničit a poškodit. Celé dny hořela na nádvoří hranice, která pohltila obrazy, gobelíny, testamenty a kroniky, které nepovažoval za důležité pro řešení úkolu, jímž byl pověřen.

Když se nasnídal, přešel do pracovny, aby se připravil. Byl zvědavý, s čím za ním přijde Segestir a jakou verzi událostí bude líčit správce Beregir. I on však chystal pro oba překvapení. Usmál se a vyjmul z kazety, která ležela na jeho stole, zvláštní šperk. Byla to čelenka z podivného kovu, zdobená drobnými diamanty a perlami. Dostala se k němu někdy na jaře a od té doby věděl, o jakou cennost se jedná. Pravda, klenot neměl valnou cenu pro jeho skryté poslání, ale byl si jistý, že má obrovskou symbolickou cenu pro oba účastníky dnešní audience.

Za dveřmi se ozvaly krok. Po zaklepání vstoupil do pracovny majordomus královského paláce a hluboce se uklonil.

„Vznešený, slyšení je připraveno. Pelenhir Beregir Algatiren i pelerin Segestir Rodonas s doprovodem čekají v předsáli na vaše pozvání.“

Lavidan beze slova přikývl. Vložil čelenku zpět do kazety a rychlými kroky vyšel ze své komnaty. Na chodbě na něj čekala dvojice strážných, která jej doprovázela, když následoval majordoma dlouhými chodbami paláce. Po chvíli dorazili k nevelkým dveřím. Stráž, která zde stála, je otevřela, aby Lavidan mohl vkročit do velkolepého audienčního sálu. Byl to obrovský prostor podpíraný dvojitou řadou mocných sloupů vytesaných z černé žuly. Na jednom konci byl na vysokém kamenném podstavci vytesán kamenný stolec s baldachýnem.

Trůn starých dôrminarských králů. Lavidan se ušklíbl. Nesnášel tento prostor, kde i zdánlivá nesmrtelnost Avartan bledla v porovnání s věčností, představovanou nekonečnou řadou soch bývalých vládců, již zde v dávných časech udělovali audience. Na jeho osobní rozkaz byla každá jednotlivá socha připravena o svou hlavu, a tak zde dnes stála jen zmrzačená bezhlavá torza. Výsměch starobylosti a vážnosti tohoto sálu.

Lavidan se rozhlédl, aby zkontroloval, jak jsou v sále rozestaveny strážé. Dva muži stáli u bočních dveří, kterými vstoupil, další čtveřice střežila vstupní dveře do předsálí. Dva ozbrojence měl za zády u kamenného podstavce s trůnem a několik dalších mužů bylo rozmístěno mezi sochami zmrzačených králů. Spokojeně kývl hlavou. Byl opatrný. Tušil, že dnešní slyšení bude pro některé jeho účastníky hodně nepříjemné. Musel počítat se vším.

Otočil se k majordomovi. „Nech uvést Segestira.“

Palácový úředník se zarazil. „Vznešený, jen bych chtěl podotknout, že palácový ceremoniál požaduje, aby byl jako první přijat pelenhir Beregir Algatiren, jehož k tomu opravňuje jeho úřad.“

Lavidan sebou při těch slovech trhl a vztekla se na něj obořil: „Ty lidský červe, co si to dovoluješ? Kašlu na tvůj ceremoniál, stejně jako na vaše nicotné úřady! Uveď Segestira, sic tě nechám

pověsit z hradeb hlavou dolů! Viset tam budeš celou noc, aby sis uvědomil, jaký ceremoniál tady platí během mé návštěvy!“

Majordomus se vyděšeně uklonil a rychle odešel vyplnit rozkaz. Lavidan se otočil ke stolu, který stál opodál, a položil na něj kazetu s čelenkou. Od vstupních dveří k němu dolehl zvučný hlas.

„Rômenkhôr, velký Pán východu i západu, žádá Segestira Rodonase, pelerina z Nîntargu!“

V den, kdy měl Abarhil doprovázet knížete Segestira na hrad, dostal od Galahira nový oblek a zbroj a kapitán si osobně zkontroloval jeho vzhled. Poté vyrazil v doprovodu dalších deseti ozbrojenců společně se Segestirem a Galahirem do Starého města. U velké vstupní brány je uvítala stráž. Když projeli bránou, začali pomalu stoupat vzhůru po dlážděné silnici. Ta byla zvláště ve vyšších podhradích tak příkrá, že místy přecházela do táhlého schodiště.

Staré město mělo tři podhradí ve tvaru půlměsíce, která obepínala návrší mezi Gortarovým polem na jedné straně a skalními stěnami na straně druhé. V prvních dvou podhradích žily rodiny vybraných úředníků, řemeslníci a sloužící, kteří se

starali o potřeby městské posádky usídlené nad nimi. Na samotném hradě zajišťovali i obsluhu a údržbu paláce a přilehlých budov. Městská posádka v počtu dvou tisíc mužů v horní čtvrti představovala Rômenkhôrovu pojistku proti tomu, aby se snad před ním vnější brány Dôrminaru někdy v budoucnu neplánovaně neuzavřely.

Celou dobu, co stoupali na koňských hřbetech vzhůru, se Abarhil zvědavě rozhlížel. Jeho obrazotvornost dráždila nezvyklá architektura Starého města. Hradby, paláce, chrámy i obyčejné měšťanské domy byly vystavěny ve starobylém stylu, který nikde jinde, snad s výjimkou Severního podhradí, nebyl k vidění. Na stavbu běžných domů i paláců byl použit bílý vápenec, mramor, na hradby pak světlá žula a porfyr. Převládala bílá barva a jedinou výzdobou byla neuvěřitelně jemná filigránská kamenická práce. Okna, dveře, střechy i věže byly zdobené kamennými kružbami, plastikami a sochami.

Poslední bránou, která oddělovala nejvyšší podhradí a samotný hrad, prošli již pouze ve třech a pěšky, protože ozbrojený doprovod, stejně jako jejich koně dovnitř hradu vstoupit nesměl. Hradnímu nádvoří vévodil prastarý palác dôrminarských králů. Jeho budova měla na rozdíl od ostatních staveb jasně modrou fasádu, která Abarhilovi připomněla Minalront v Merélosu. Stranou paláce pak stála vysoká štíhlá bílá

věž. Více si nestihl prohlédnout, protože mezitím přešli nádvoří a zastavili se před vchodem, který střežili elfští ozbrojenci. Ti je po zběžné prohlídce propustili do dlouhé chodby, jen spoře osvětlené vysoko posazenými okny. Všichni tři ztichli a chodbou se rozléhala jen ozvěna jejich kroků na žulové dlažbě.

Segestir si okolí příliš nevšímal, znal je z předchozích audiencí. Mlčel, protože se potřeboval soustředit na dnešní slyšení, a jeho soustředění jen potvrzoval jeho zamračený a napjatý výraz.

Galahir také nic neříkal, jeho mlčení však mělo jiný důvod. Jeho tvář se rozjasnila, jen co vstoupili do paláce. Oči mu svítily nadšením, když sledoval velkolepost a nádheru paláce, který pamatoval staletí života tohoto města.

Stejně ohromený velebností starého paláce byl i Abarhil. Připadal si jako ve snu. On, syn prostého kupce z Merélosu, kráčí chodbami, jejichž stěny slyšely ozvěnu kroků dávných králů, a kdo ví, možná bude přítomen i audienci u samotného Pána východu. Čest, které se dostalo jen málokomu z nejurozenější dōrminarské šlechty.

Konečně byla chodba za nimi a další stráž je vpustila do předsálí, kde hosté obvykle čekali, než je ceremoniář vyzve ke vstupu. Abarhil s překvapením postřehl, že zde nejsou sami. Na opačném konci místnosti stála trojice mužů, ve které ihned

poznal Beregira a jeho syny. I na nich bylo patrné překvapení, když spatřili, kdo vstoupil. Jejich údiv však nepatřil ani Segestirovi, ani Galahirovi, jejichž příchod očekávali, ale Abarhilovi.

Ten na sobě okamžitě ucítil spalující pohled vzteklého Iarlora, vnímal i chladnou tvrdost vypočítavého Beregira. Snad jen ze zasmušilého Celinorova pohledu nevyzařovala skrytá hrozba.

Segestir vycítil překvapení a nejistotu, kterou jejich příchod vyvolal, a se zadostiučiněním si ji vychutnával. Okázalou úklonou pozdravil jak Beregira, tak jeho syny, ale ani přes Beregirovo přívětivé gesto, aby se k nim připojil, své společníky neopustil. Naopak zapředl s Galahirem hovor na jakési nedůležité téma. Abarhil se postavil stranou a mlčky si prohlížel výzdobu předsálí a stráž, která stála před dveřmi hlavního sálu.

Po chvíli se s vrzáním otevřely velké vstupní dveře, ve kterých se objevil ceremoniář a hlasitě pronesl: „Rômenkhôr, velký Pán východu i západu, žádá Segestira Rodonase, pelerina z Nîntargu!“

Segestir se nejprve překvapeně podíval na Galahira a potom hodil vítězoslavný pohled do opačného kouta sálu. Přišel později, nezastává tak vážený úřad, ale přesto je žádán, aby vstoupil do přijímacího sálu jako první. To bylo více než dobré znamení.

Zhluboka se nadechl a vykročil. Velké dveře se za ním s třeskotem zavřely.

I poté, co zaslechl rázné kroky, které se k němu přibližovaly, zůstal Lavidan otočený zády ke vchodu a předstíral, že studuje mapu rozloženou na stole. Teprve když zvuk kroků utichl, pomalu se otočil. Segestir klečel na jednom koleni asi ve vzdálenosti dvaceti stop, hlavu měl skloněnou a pravici přitisknutou na čele. Lavidan si s oslovením záměrně dával načas. V levici pevně sevřel ilmentur. Počkal, až se v jeho hlavě ozvalo lupnutí, neklamné znamení oznamující, že brána do Segestirovy mysli se mu otevřela. Zatím se mu však nepodařilo zachytit žádnou myšlenku. Vnímal jen Segestirovu nervozitu a vzrušení.

„Buď vítán, pelerine, povstaň!“

„Alcarsaro,“ pozdravil po gortrogském způsobu plavovlasý kníže a postavil se. „Nechť po věčný čas vládne Městu Rômenkhôr, vznešený Pán východu i západu.“

Lavidan se nepatrně usmál, ledabyle mávl rukou a s předstíranou vřelostí odpověděl na pozdrav.

„Nechme oficialit, pelerine. Rád vidím po dlouhých měsících svého věrného služebníka a přítele. Tak povídej, Segestire, co

nového se událo ve městě? Musím říci, že tvůj list mě nemile překvapil. Máš opravdu hodnověrné důkazy, že by za tím odsouzeníhodným činem skutečně stál dům Algatirenů?“

Během řeči pokynul sluhovi, aby jim oběma do pohárů nalil víno.

Segestir se usmál. Lavidanovo přivítání bylo neobvykle přívětivé, a tak s radostí a úklonou nabízený pohár přijal.

„Vznešený, Oronté... Dovolíte, abych použil toto oslovení?“

Lavidan blahosklonně přikývl, aby vzápětí své mysl zaznamenal Segestirův vnitřní hovor: *„Výborně. Svolil, abych jej oslovoval jeho elfským přízviskem.“*

„Mému domu i Městu se zajisté daří dobře, vždyť je pod dobrotivou ochranou Vznešeného. Bohužel však nemohu totéž říci o spolupráci se ctěným správcem Beregirem Algatirenem, který je tak blízký vaší osobě, Oronté. Navenek se mnou pelenhir v městské radě spolupracuje, což jistě může potvrdit i velitel městské posádky Yarlan. Bohužel jeho slova a jeho činy jsou plné rozporů.“

Lavidan pokýval zamyšleně hlavou, ale jeho další otázka již cílila k jádru jejich rozhovoru.

„Víš, pelerine, znám Beregira již více jak dvacet let a vždy mi věrně sloužil. Nechce se mi věřit, že by poslal nájemného vraha

do paláce Taurenů. Jaké pro to jsou důkazy? Z tvého listu nebylo zřejmé, jaké by měly být pelenhirovy důvody?“

Segestir přihmouřil oči a bylo zřejmé, že v duchu váží každé další slovo, které pronese. Lavidan postřehl jeho skrytou myšlenku: *„Tak a je tu okamžik zúčtování. Teď se vyrovnáme, Beregire! Jen opatrně a nic neuspěchat.“*

Lavidan tázavě pozvedl obočí a Segestir spustil: „Jak jsem uvedl ve svém listu, ten nájemný vrah zavraždil mého majordoma, což způsobilo obrovskou bolest mé matce, kněžně Gwinel. On však nebyl skutečným cílem. Ubožák Galinas zemřel spíše nešťastnou náhodou, protože střela minula cíl. Jejím cílem měl být někdo úplně jiný.“

Lavidan překvapeně zavrtěl hlavou. „Někdo jiný? Cílem toho zabijáka tedy nebyl tvůj majordomus, pelerine? A kdo? Chceš říci, že jsi to byl ty osobně nebo tvoje matka? Nevěřím, že by se Beregir pokusil o něco podobného.“

„Ve svém dopise jsem neuvedl, že toho vraha poslal sám Beregir Algatiren, ale že pokyn k tomu hanebnému činu přišel z Paláce pelenhirů. Skutečným terčem nebyl můj majordomus, ale jeden z členů mé družiny, který s ním v osudný okamžik hovořil.“

Lavidanova tvář se stáhla nelibostí.

„Segestire, nechceš mi, doufám, namluvit, že jsi mi poslal list se stížností na knížete Beregira a vyžádal si můj příjezd do města jen proto, že někdo zosnovoval vraždu jakéhosi bezvýznamného vojáka tvojí družiny? Kdo ví, co si mezi sebou vyřizovali? Spory o nějakou pouliční děvku? A kvůli tomu jsi v Dôrminaru vyvolal ozbrojenou šarvátku?“

Lavidan přešel od zdvořilých ceremoniálních způsobů k oslovení pouhým jménem a na Segestirovi bylo vidět, jak jej ten náhlý projev Lavidanovy nelibosti vyvedl z míry. Zbledl, zarazil se a Lavidan postřehl jeho nedokončenou kletbu: *„U Dâurkhôrovy pěsti... Mluví se mnou jak s pacholkem!“*

Mladý kníže chvíli rozpačitě bloudil očima po mapách rozložených po stole a potom pomalu a váhavě pokračoval, váže každé slovo, které opustilo jeho rty.

„Ó Oronté, omlouvám se za své zmatené vysvětlování. Nejsem příliš dobrý řečník. Ale pokusím se vše napravit. Věřím, že tě přesvědčím, že má žádost byla oprávněná.“

„To doufám.“

„Ano, musím se přiznat. Ten útok na Zpustlou čtvrť byla moje nerozvážnost. Podepsal se na tom můj hněv a zlost. Opravdu mi v té chvíli šlo jen o pomstu.“

„K věci, Segestire,“ přerušil jej nevrle Lavidan.

„Hned, Vznešený. Hned to objasním. Ten nájemný vrah dostal za úkol zavraždit člena mé družiny. Bezvýznamného, jak Oronté správně poznamenal. Také mě to udivilo. Proto jsem si jej nechal předvolat a teprve jeho vysvětlení vše objasnilo. Ten voják byl svědkem události, která měla zůstat skryta lidským zrakům. To byl důvod, aby byl sprovozen ze světa.“

Segestir se krátce odmlčel a zkoumavě se podíval na Lavidana, aby se ujistil, že je jeho výklad přijímán. Spatřil však jen kamennou tvář a upřené černé oči, ze kterých se nedalo nic vyčíst. Nejistě se ošil a uhnul pohledem. A jeho rty se zkřivily nejistým úsměvem přecházejícím do rozpačitého šklebu.

„U Gortara, to je jako bych poslepu sahal do pytle plného zmijí. Špatný pohyb a je zle.“

Lavidan konečně promluvil.

„Dejme tomu, že ti věřím, pelerine. Co ten tvůj žoldák viděl?“

„Shodou náhod měl možnost vidět Beregirova syna Iarlora při mši.“

„Při čem?“

Segestir postřehl, jak Lavidan přihmouřil oči, jeho lhostejný kamenný výraz se změnil a jeho tvář náhle vyjadřovala zájem. S ulehčením a nadějí tedy pokračoval.

„Lidé ve Městě nazývají černou mši obřady morzirim, při kterých se prý konají i lidské oběti. Povídá se, že černí v noci

vylamují brány zavřených chrámů. Už roky se ví, že se ztrácejí lidé, hlavně ženy, mladé dívky a děti. A doposud se nikdy nepovedlo nic vyšetřit.“

„Proč se nic nevyšetřilo?“ zeptal se Lavidan, který se nikdy o něčem podobném nedoslechl. Segestir se ušklíbl.

„No, vždy to vyšetřovali pelenhirovi úředníci. Zkrátka to vypadá tak, že Beregirův syn Iarlor je veleknězem té černé sebranky. Věřím, že Oronté ví, že morzirim jsou ve Městě jediní, kteří veřejně odmítají uctívat Dâurkhôra.“

Lavidan se opřel o stůl a několikrát zavrtěl hlavou, aby dal najevo svůj údiv. „To se na to podívejme. Tak přímo v domě správce města je nejen stoupenec, ale ke všemu ještě kněz zakázaného náboženství.“

Segestir si viditelně oddechl a s úlevou a znovu nabytou jistotou pokračoval: „A to není vše, Vznešený. Yorrân, tak se jmenuje ten můj voják, je mimořádně schopný. Jeden z nejlepších v mé družině. Nějak ale přitahuje těžkosti, je jak Ultain. Vždy je tam, kde se něco děje, a vždy se do něčeho zaplete. Zkrátka podařilo se mu objevit něco, co Oronté jistě ocení...“

Segestir udělal dramatickou pomlku a Lavidan se na něj s úsměškem podíval. Připadalo mu to jako laciné gesto. Když však Segestir svou větu dokončil, cukl sebou překvapením.

„...protože získal klíč k branám Nazgrim Godaru.“

Lavidan přistoupil k Segestirovi, chytil jej za loket a přihmouřil oči. Segestir si na okamžik připadal jako myš, na kterou se chystá zaútočit had.

„Cos to řekl? Zopakuj to ještě jednou! Klíč k branám Nazgrim Godaru? Tak jsi to řekl?“

Segestir přikývl a vyňal cosi z kapsáře, který měl u pasu. Vypadalo to jako kovový kotouč, který se otáčel na dlouhém stříbrném řetízku. Segestir jej jednou rukou zvedl do úrovně Lavidanových očí a druhou jej zastavil a otočil směrem k němu. Když se na svého velitele podíval, s překvapením si uvědomil, že jej nikdy neviděl tak vyvedeného z míry.

Lavidan zíral na kovový znak a vypadalo to, že zapomněl na své okolí. Nevěřící k němu natáhl ruku. To, co před sebou spatřil, bylo přesným zhmotněním vize, kterou mu včerejšího dne zprostředkoval Saitirno.

Chvíli trvalo, než se tiše zeptal: „Kde k tomu ten tvůj žoldák přišel?“

„Sebral to v souboji nějakému špehovi z Nazgrim Godaru? Kdo má tento symbol u sebe, ten prý bude bez odporu vpuštěn do bran města.“

Lavidanova rozbouřená mysl v tom okamžiku připomínala uragán. Jeho myšlenky letěly jako splašené. Tak jeho domněnky byly správné. Nazgrim Godar je skutečně tou tajemnou pevností,

kde je ukrytý ammarond. Potom by Segestir měl být tím, koho již tak dlouho hledá. A je to přesně tak, jak to předpověděl Saitirno. Sám Atanúno mu nese klíč, který odkrývá tak dlouho hledaný úkryt. Otočil se k Segestirovi zády, potřeboval čas, aby se opanoval a urovnal své myšlenky. Zhluboka se nadechl a zavřel oči.

„Ó děkuji, Nimbesáro, Lavidanova vděčnost bude nekonečná.“

Opřel se pěstmi o stůl a sklonil hlavu. Po chvíli se natáhl po poháru s vínem a zhluboka se napil. Dokonce odložil i svůj ilmentur, který do té doby třimal v levici. Když se posadil do připraveného křesla a Segestir měl zase možnost pohlédnout mu do tváře, byl to již opět ten starý Pán východu s kamennou, nicneříkající tváří.

„Co je to za muže? Kde je?“

„Pochází odněkud z Azrazinu, jestli si to dobře pamatuji, snad z Merélosu. Dovolil jsem si ho vzít s sebou bez svolení Vznešeného. Čeká v předsálí. Doufal jsem, že s ním Oronté bude chtít hovořit.“

Lavidan zvedl ruku a posunkem přivolal majordoma.

„Ať okamžitě uvedou toho...“ Lavidan se otočil k Segestirovi: „Jak že se ten voják jmenuje?“

„Yorrân.“

„Ať ihned uvedou Yorrâna, vojáka knížete Segestira!“

Majordomus vyrazil rychlým krokem ke vstupním dveřím.

Lavidan se podíval na Segestira a přemýšlel. „Tak jsem se nezmýlil. Jsi to ty. Ten, kterého hledá Saitirno už víc jak dvacet let. Atanúno, znovuzrozený, který se vrací, aby překazil naše posvátné poslání. Kdo by to byl řekl, že toho, jehož tak dlouho hledám, najdu nakonec ve svých službách.“

Od vstupních dveří se ozval hlas komorníka.

„Vznešený Rômenkhôr si žádá Yorrâna, vojáka pelerina Segestira!“

Když Segestir zmizel za zavřenými dveřmi, přistoupil Galahir k Abarhilovi a poznamenal: „Yorrâne, kdyby pohled mohl zabíjet, byl bys už hodnou chvíli mrtvý.“

Nenápadným pohybem brady přitom ukázal na Iarlora, který se nikterak nesnažil zakrývat svou nenávist.

Abarhil jen lhostejně pokrčil rameny.

„Říká se, že jen smrti a gîvské směnce neutečeš. Z toho vyplývá, že ostatním věcem se utéci dá. Myslím, že tady se ani správcův syn o nic nepokusí.“

Svým posunkem však Iarlora, který je celou dobu napjatě sledoval, vyprovokoval. Ten rychle přešel prostor mezi nimi a zastavil se ani ne tři stopy od Abarhila.

„Aendîrle, nemáte právo...“ pokusil se mu postavit do cesty Galahir. Iarlor jej však panovačně odstrčil a naklonil se k Abarhilovi.

„Ty zatracený bastarde! Vrať se rychle do té díry, odkud jsi vylezl. A jestli se uvnitř jen slůvkem zmíníš o tom, cos viděl, nechám z tebe za živa tahat střeva a vlastnoručně ti je omotám kolem krku!“

Abarhil, který se doposud díval netečně stranou, pomalu otočil hlavu přímo k němu. Krátce se na něj podíval a jejich oči se střetly. Potom lhostejně otočil hlavu zpět. Neřekl ani slovo. Navenek to vypadalo, že si z Iarlorovy výhružky nic nedělá. Jako by jen sledoval obtížný hmyz. Tím však zlost správce syna vyprovokoval ještě více. Iarlorův pohledný obličej se stáhl grimasou vzteku.

„Ty zkurvený přivandrovalče odnikud, co si to dovoluješ? Jak se to ke mně chováš? Za to tě ztrestám! Teď a tady!“

Iarlor prudce sáhl po dýce, již měl u pasu. Galahir, který stál opodál, k němu natáhl ruku. Strážníci u stěn zpozorněli a dva z nich vyrazili směrem k Iarlorovi. Jeden z nich za chůze tasil

meč. Všechny však předstihl panovačný, nesmlouvavý Beregirův hlas, který se rozlehl předsálím.

„Iarlore! Okamžitě se vrať! Hned!“

Iarlor se zarazil a jeho ruka vrátila tasenou dýku zpět do pochvy. Ještě jednou proklál Abarhila nenávistným pohledem. Bodl jej prstem do hrudi a pln nenávisti zasyčel: „Jsi mrtvý, gwenrime!“

Potom se otočil a pomalu se vrátil zpět k otci, který mu cosi vzrušeně vytýkal. Iarlor jej odbyl a vztekle mávl rukou.

Galahir zhluboka vydechl a položil mu ruku na rameno.

„No Yorrâne, po tomhle bych nevsadil na to, že se dožiješ letošních dostihů, ani mizerný tharner. Modli se, ať Rômenkhôr přijme pelerinův návrh a ty v jeho službách aspoň na čas opustíš město. Protože ten mizera nedá pokoj, dokud tě neuvidí na márách.“

„Svému osudu nikdo neuteče. Kdo má padnout mečem, toho nepověsí,“ odpověděl navenek klidně Abarhil, ale tón jeho hlasu byl v rozporu s jeho slovy. Galahir na to odpověděl jen udiveným pokrčením ramen. V předsáli se rozhostilo ticho, které až po drahném čase přerušilo zavržení dveří.

„Vznešený Rômenkhôr si žádá Yorrâna, vojáka pelerina Segestira!“

Abarhil se udiveně a nejistě podíval na Galahira. Tohle opravdu nečekal. Ten se na něj povzbudivě usmál a postrčil jej vpřed. Abarhil došel ke dveřím. Strážný jej ještě krátce prohlédl a nechal jej vstoupit do trůnního sálu.

Když se dveře za Abarhilem zavřely, zvědavě se rozhlédl. Na opačném konci dlouhého sálu uviděl vysoký podstavec, na jehož vrchol vedl tucet schodů. Nahoře stál velký kamenný stolec pod kamenným baldachýnem. Z místa, kde stál, to k němu bylo jistě dvě stě stop.

Tím jeho prohlídka skončila, protože strážný stojící za ním ho nevrle strčil do zad. Vyrazil tedy váhavě vpřed, následován dvěma strážnými. Koutkem oka se snažil zachytit něco z výzdoby sálu. Postřehl, že sál, který by dokázal pojmut stovky dvořanů, je s výjimkou několika nehybných stráží úplně prázdný. Vládlo zde zvláštní ticho, ve kterém slyšel jen klapot vlastních kroků. Mezi sloupy zahlédl jakési sochy. Dovtípl se, že se jedná o dávné dôrminarské vládce. Udivilo ho však, že žádná z nich nemá hlavu. V šeru, které zde vládlo, vypadala kamenná bezhlavá torza přízračně.

Mezitím došli na vzdálenost několika kroků od velkého stolu, u kterého stál jeho velitel, kníže Segestir. Za stolem seděl další muž. Nebylo pochyb, že to je tvář, kterou viděl nedávno v průvodu. Byl to sám Rômenkhôr.

„Na kolena!“ ozvalo se Abarhilovi za zády. Překvapeně se ohlédl. Nedostal však včas zjistit, co to znamená, protože jej dvě neurvalé rány srazily na čtyři.

„Na kolena, ty lidský červe! Vzdej poctu Vznešenému!“

Potom jej hrubá ruka popadla za krk a nesmlouvavě jej donutila položit čelo na zem. Trvalo dlouho, než se ozval tichý, ale pevný hlas.

„Stačí, nechte ho, ať zvedne hlavu.“

Tlak, který mu držel hlavu u země, povolil. Zvedl ji, pomalu se začal zvedat a vysunul jednu nohu dopředu, aby se postavil. Zarazil ho Segestirův ostrý hlas.

„Zůstaň klečet! Stát v přítomnosti Rômenkhôra není prostým lidem povoleno.“

Abarhil tedy zůstal klečet na jednom kolenní se sklopenou hlavou.

„Tak to je on? Ten stopař, který se podle tebe dokáže dostat do Nazgrim Godaru a vrátit se zpět?“ zazněl od stolu zvědavý hlas.

„Ano, Oronté. Vynikající lukostřelec, jenž dlouhé měsíce strávil v divokých krajích na Dálném jihu. Umí se pohybovat v lese jako duch. Lepšího nemám.“

Rômenkhôr se konečně zvedl, cosi na stole uchopil a popošel blíže, aby se na Abarhila podíval z blízka.

„Podívej se na mě!“

Abarhil zvedl hlavu a do očí se mu jako dvě jehly zabodly černé Rômenkhorovy oči. Cítil, že mu jeho palčivý zrak proniká až do nitra jeho hlavy, jako by se snažil přechytit nejskrytější obsah jeho mysli. Přinutil se na nic nemyslet a zkoumavý pohled vydržel, aniž by sklopil oči nebo zamrkal.

Rômenkhôr se po chvíli beze slova obrátil a vrátil se zpět ke stolu. Potom, jako by ho něco napadlo, se k Abarhilovi otočil znovu.

„Prý pocházíš z jihu? Z Merélosu? Je to pravda?“

Abarhil mlčky přikývl. Rômenkhôr položil na stůl zvláštní válcový předmět, který zatím svíral v ruce, a otevřel kazetu, jež dosud čekala na stole. Cosi z ní vyjmul. Byl to šperk ze stříbřitého kovu zdobený perlami. Podle tvaru Abarhil odhadl, že to bude čelenka, která měla vpředu skvostný čirý diamant. Potom znovu uchopil do levice ten podivný válcový předmět a pravici s čelenkou natáhl k Abarhilovi.

„Viděl jsi někdy tohle?“

Abarhil cítil, jak se do něj opět zabodly pronikavé oči. Jako by se nějaká nezvladatelná moc surově domáhala vstupu do jeho hlavy. Vůlí se přinutil, aby si šperk prohlédl, a pak naprosto klidně odvětil: „Vznešený, nikdy jsem tento, ani jemu podobný klenot nespátřil.“

Rômenkhôr se nespokojeně obrátil a vrátil se zpět ke stolu. Tentokrát zvedl ze stolu stříbrný řetěz s přívěskem.

„Ale tohle, předpokládám, znáš?“

Abarhil mlčky přikývl, protože okamžitě poznal Harenův dar.

„K čemu to slouží?“

„Vznešený, podle toho, co jsem zaslechl, opravňuje tento klenot svého držitele ke vstupu do Nazgrim Godaru. Je to symbolický klíč od jeho bran.“

„Ty si troufáš jej vzít a v mých službách tou bránou projít?“

Abarhil opět jen mlčky přikývl.

„A jakou mám jistotu, že se vrátíš zpět a přineseš zprávy, které potřebuji? Jakou mám jistotu, že nezběhneš?“

Abarhil sklonil hlavu. „Jsem věrný služebník pelerina Segestira Rodonase.“

Rômenkhôr se ušklíbl a otočil se ke knížeti.

„Má ve městě nějakou rodinu, příbuzné?“

Segestir překvapeně pokrčil rameny. „To netuším, Oronté, ale myslím, že nikoho nemá. Ano, vzpomínám si, matka mi říkala, že

je to sirotek, který přišel do Města pátrat po rodičích, kteří prý zahynuli během Noci krvavých kopí.“

Rômenkhôr si klečícího vojáka prohlížel a pak nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Nevěřím mu. Nikoho ve městě nemá. Je to mizerný tulák. Proč by se měl vracet, když se mu zalíbí jinde? Zůstane tam a tento cenný klíč s ním. Najdi mi někoho jiného.“

Segestir rozpačitě pokrčil rameny. Celým svým postojem dával najevo, že se mu Rômenkhôrova prosba nezamlouvá, ale netroufal si jeho přání otevřeně odporovat.

Abarhil mezitím vzrušeně přemítal: „Bez Harenova šperku se do Města válečníků nikdy nedostanu a nejspíš už pak taky nikdy neuvidím svou dýku. Jediný klíč k mé minulosti.“ A pak udělal něco, co i jeho samého překvapilo.

„Jestli Vznešený dovolí?“

Následné ticho prořízlo tenké zvonivé cinknutí, jak špička tasené čepele zavadila o kovovou zbroj strážného, který stál za Abarhilem. Rômenkhôr i Segestir se překvapeně otočili a Pán východu zvedl ruku, aby zastavil napřažený meč.

Překvapeně se otočil k Segestirovi. „Je tak odvážný, nebo takový blázen?“

Potom se obrátil k Abarhilovi, který klečel před ním.

„Víš, ty lidská štěnice, že za to, co sis právě dovolil, by ti měl můj strážný srazit hlavu? Mluv, ale běda ti, jestli mě tvá slova nepřesvědčí.“

Abarhil zvedl hlavu a kupodivu pevným hlasem odpověděl: „Vznešený, cesta na sever je nebezpečná. Nevedou tam žádné cesty. Jsem jediný v pelerinově družině, jediný, který dokáže přežít v divočině. Navíc celé své mládí jsem se věnoval kreslení map. Když jednou projdu město, dokážu zpaměti nakreslit jeho plán. Nenajdete muže, který by uměl a znal to, co já. Navíc, pátrám po svých rodičích. Nikde jinde než v Dôrminaru stopy po nich nenajdu. To je můj důvod k návratu. Kdybych dostal svolení nahlédnout do archívu Celebríina paláce, měl bych ještě další pádný důvod se vracet.“

Abarhil se odmlčel. Dobře věděl, že teď vsadil vše na jednu kartu. Rômenkhôr si ho mlčky prohlížel a potom se podíval na Segestira, v jehož tváři bylo patrné napětí, s nímž očekával rozhodnutí. Otočil se zpět k Abarhilovi.

„Dobře, vojáku, jsi odvážný, možná tak odvážný, že bych chvílemi pochyboval o tvém zdravém rozumu. Ale asi to budeš při svém poslání potřebovat. Troufneš si tedy vstoupit do toho zapovězeného města, projít jej a potom nakreslit plán jeho opevnění?“

Abarhil beze slova přikývl.

„Musíš zjistit, kolik je tam bojeschopných mužů. Chci vědět, kdo jim velí. Potřebuji plán hradeb. Každé opevnění má slabé místo. To je třeba najít. Opravdu si troufáš to vše přinést zpět?“

Když Abarhil opět beze slov přikývl, Rômenkhôr se k němu na chvíli otočil zády. Vypadalo to, že přemýšlí. Pak se obrátil zpět.

„Dobře tedy. Přineseš-li to vše zpět, budeš odměněn a přístup do knihovny tvého pána bude jen jednou z poct, která tě potká. Běda však, pokud se nevrátíš. Já to město získám! A je jedno, jestli to bude s tvou pomocí nebo bez ní. Pak se však varuj mého hněvu! Najdu tě, i kdybys zalezl pod zem. Očekávám tě zpět v měsíci bouří!“

Potom se Rômenkhôr otočil k Segestirovi.

„Od tohoto okamžiku je tento muž mým služebníkem a je pod mou ochranou. Dostane vše, o co si řekne a co bude potřebovat pro svou cestu. Zítra nebo pozítří dorazí do tvého paláce posel s mým osobním glejtem, který mu zajistí svobodný průchod přes pláne střežené mými muži. Postarej se, aby nejpozději do konce týdne vyrazil a bezpečně se dostal za hranice města.“

Rômenkhôr dal znamení stráží, že slyšení je u konce. Abarhil se postavil a pomalu couval až do poloviny sálu. Teprve potom mu stráž dovolila otočit se a dojít ke dveřím, které se před ním otevřely.

Když vyšel ze sálu, musel se zhluboka nadechnout. Vůbec nevnímal zvědavé pohledy Beregira a jeho synů. Dlouze vydechl a zavřel oči. Napětí předchozích chvil opadávalo jen pomalu. Vybavila se mu vzpomínka na rodiče. Jak to vždy říkával Tharnizir?

„Avalim jsou mocní!“ proklouzlo mu tichounce mezi rty.

Když oči opět otevřel, viděl, že k němu spěchá Galahir. Vzal jej za rámě a hlasitěji, než by bylo třeba, jej oslovil.

„Tak co, Yorrâne, přijal tě Rômenkhôr do svých služeb?“

Abarhil se na něj podíval a s těžkým unaveným úsměvem mlčky přikývl.

Lavidan ještě chvíli sledoval trojici couvajících mužů a pak se obrátil zpět ke svému stolu. Segestirovi, který stál vedle něj a doslova zářil spokojeností, nevěnoval pozornost.

„Věřím, že vás nezklame, Oronté. Jen bych si dovolil ještě připomenout tu nepříjemnost s Beregirovým synem. Mohl by váš plán zhatit, pokud by na Yorrâna poslal dalšího nájemného vraha.“

Lavidan se na něj podíval a zavrtěl hlavou.

„To je moje starost. Ty se postarej, aby měl vše, co bude potřebovat pro své poslání. Teď ti chci něco ukázat, pelerine. Víš, co to bylo za šperk, který jsem ukazoval tvému vojákovi?“

Segestir pokrčil rameny. „Netuším, Oronté.“

Lavidan se usmál a podíval se mu do očí. „Možná bys byl překvapený, pelerine, kdyby ses dozvěděl, kterou hlavu ta čelenka naposledy zdobila.“

Segestir se přihloupě zašklebil. „Vznešený zřejmě zná minulost toho vzácného klenotu. Omlouvám se, ale já jsem jej nikdy nespatrił.“

Lavidan zamyšleně pokýval hlavou a přitakal.

„Ty ne, pelerine, ale tvoje matka by jistě věděla, o co se jedná. Znáám jeho minulost, ale teď hlavně přemýšlím o jeho budoucnosti. Naposledy jej nosil bratr tvé matky, Erindil Tauren. Jestli se nemýlím, byl to tvůj strýc, Segestire?“

Mladý muž se na Lavidana překvapeně podíval. „Potom to musí být...“

„Přesně tak. Ta čelenka je symbol dôrminarských pelenhirů!“

Lavidan si s pobavením vychutnával nevěřicný údiv, který se zračil v Segestirově tváři. Nějakou dobu jej ponechal v nejistotě a pak pomalu a přemýšlivě pronesl: „Město má dnes dva správce. Ale jenom jeden může nosit prastarou čelenku pelenhirů. Chceš

si ji vyzkoušet?“ otočil se náhle k mladému knížeti. Segestirovi se překvapením zadrhl hlas.

„Jak... co prosím, Vznešený?“

„Nasaď si ji!“

Segestir vzal starobylý šperk s ostychem do ruky a opatrně si jej posadil na hlavu. Lavidan s uznáním zakýval hlavou.

„Sedí jako ulitá. Jako by ji ten dávný klenotník vytvořil pro tuto hlavu.“

Ještě chvíli nechal mladého knížete, aby se kochal starobylým šperkem, a potom natáhl ruku. Segestir čelenku opatrně sňal z hlavy a podal ji Lavidanovi.

„Mohl by mi Vznešený říci, jak objevil ten vzácný klenot? Pokud vím od své matky, od Noci krvavých kopí je považován za nenávratně ztracený?“

Lavidan, který ukládal čelenku zpět do kazety, pokýval zamyšleně hlavou.

„Tomu bys neuvěřil, pelerine, jak zapeklitou cestu má ta čelenka za sebou. Co když ti řeknu, že byla dlouhých dvacet let ukrytá v Merélosu v rodině jakéhosi kupce, jehož jméno už jsem zapomněl?“

Segestir nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Čelenka dôrminarských pelenhirů v domě meréloského kramáře? Tomu se mi nechce věřit. Jak by se tam, u Gortara, dostala?“

„To právě nevím a asi se to už nedozvím. Ale co na tom záleží. Nějaký přítel nebo příbuzný toho kupčíka ji zkoušel prodat v Dôrminaru. Ani jeden z nich zřejmě vůbec netušil, co mají v rukou. Nechal jsem si toho meréloského kupce dovést na Hîsront. A to si představ, pelerine, on nepromluvil. Je to zvláštní, ale nedostali jsme z něj ani slovo. Prý tu čelenku ukradl, když byl během Noci krvavých kopí v Dôrminaru. Není moc takových, kteří projdou sklepením Hîsrontu a nepromluví.“

„Jak skončil?“

„To vlastně taky nevím. Poslal jsem jej zpět do Melérosu a nařídil, aby jej sledovali. Zavřela se nad ním voda symbolicky a možná i ve skutečnosti. Konečně, je to jedno. Co jsem mohl získat, to jsem dostal. Cesty některých věcí jsou nevyzpytatelné. Co říkáš?“

Lavidan se zpytavě podíval na udiveného Segestira, který cosi nesrozumitelného zakoktal. Lavidan se nepatrně usmál.

„No a nyní se musím rozhodnout, kdo z mých věrných služebníků čelenku dostane. Hodně bude záležet na tom, co mi mohou nabídnout. Rozhodnutí chci udělat nejpozději do podzimních dostihů. Přemýšlej o tom, Segestire.“

Lavidan poplácal Segestira po zádech a potom pokynul směrem k majordomovi.

„Doprovodte pelerina, slyšení je u konce. A pozvěte dál Beregira Algatirena s jeho syny.

Zatímco Lavidan čekal, než majordomus vyprovodí Segestira a uvede do sálu správce a jeho syny, opřel se dlaněmi o stůl. Zamyšleně si prohlížel tu část mapy, kde byl vyobrazen Nazgrim Godar. Zatím o něm dohromady nic nevěděl. Žádnému z jeho špehů se tam nepodařilo proniknout.

Nezmatelně se pousmál a lehce přejel špičkami prstů po symbolu, který mu tady Segestir zanechal. Možná už je na prahu změny, kdo ví? Klíč už má, ale potřeboval by i klíčníka. Bude to ten Segestirův voják, Yorrân? Bláznivě odvážný, když na sebe dobrovolně bere takový úkol. Dokáže si vůbec představit, co jej v tom městě čeká, pokud jej tam odhalí jako Rômenkhôrova zvěda? Že by tohle riziko podstupoval jen proto, aby získal přístup do Segestirovy knihovny?

Lavidan se lehce zamračil a v nitru pocítil stopu nespokojenosti. Přestože používal ilmentur, nepodařilo se mu během celého slyšení odhalit ani náznak vnitřních pohnutek toho

vojáka, který má hrát tak důležitou roli v jeho dalších plánech. Nezachytil ani jedinou jeho myšlenku, nebyl schopen uhodnout žádný jeho pocit. Na to, že se většina edhrian chovala v jeho přítomnosti jako uhranutá, už si zvykl. Hlava prostá myšlenek byla vždy projevem jejich strachu a hrůzy. Ale u Yorrâna to bylo jiné, zvláštní. Nepostřehl vůbec nic, jak kdyby v ten okamžik ilmentur nepracoval.

„Pelenhir dôrminarský a pelerin nîlparský Beregir Algatiren se svými syny, Celinorem, darteginem z Pelengornu, a Iarlorem, aendîrlem z Marturu,“ přerušil Lavidanovo rozjímání majordomův hlas.

Zvedl oči a podíval se na trojici mužů v pokleku, kteří se skloněnými hlavami čekali na jeho pokyn, aby se mohli zvednout. Narovnal se a obešel stůl. Se škodolibým úsměvem sledoval skloněnou trojici a záměrně oddaloval okamžik, kdy jim povolí postavit se. Zvláště starému a nemocnému Beregirovi to muselo působit nemalé problémy.

„Vítám tě, pelenhire. Tebe i tvé syny. Povstaňte.“

Mladí muži po stranách se zvedli a jeden z nich natáhl ruku, aby pomohl na nohy otci, který vstával jen obtížně.

„Ty asi budeš ten levoboček,“ pomyslel si Lavidan, který legitimního pokračovatele rodu Algatirenů znal. Když se Beregir

postavil, opřel se o hůl a chvíli oddychoval, pak se omluvně usmál.

„Alcarsaro! Vznešený Oronté mě omluví, ale stáří nás smrtelníky omezuje ve všem. Bohužel i v tom, abychom složili odpovídající poctu svému vladaři.“

„V pořádku, pelerine, známe se již dost dlouho na to, abych si byl jist tvou loajalitou. To jsou tvoji synové? Iarlora již znám.“

Lavidan se obrátil k Iarlorovi, který stál stranou a ve tváři měl povýšený sebevědomý úsměv. Na Lavidanův pozdrav se uklonil.

Beregir přikývl: „Ano, Iarlor je mladší a legitimní, proto bude dědicem Paláce pelenhirů. A to zde je Celinor, dartegin z Pelengornu, správce jižní části mých statků v Nîlparu. Sice levoboček, ale taktéž můj syn, kterého jsem doposud neměl tu čest Vznešenému představit.“

Lavidan se podíval na Celinora a mírně kývl hlavou na pozdrav. Celinor se hluboce uklonil.

„Dartegin z Pelengornu. Kde jsem to jen slyšel? Nepatří tvůj syn mezi ty, kteří před rokem vedli moje voje proti osttarskému darkhârovi v bitvě na středním toku Gawridurnu?“

Beregir se usmál a s potěšením přikývl.

„Oronté má vynikající paměť. Ano, Celinor spolu se Segestirem jsou těmi opěvovanými hrdiny, kteří zvrátili výsledek té bitvy. Celinor velel železné jízdě, která prorazila sestavu

osttarských těžkooděnců. Bohužel můj syn byl tehdy vážně raněn a trvalo týdny, než se zotavil. Z toho důvodu se nezúčastnil triumfu tvých korouhví na Velkém trhu.“

Lavidan pokýval hlavu a směrem k Celinorovi podotkl: „Výborně, dartegine. Mé díky za věrnou službu. Tvá věrnost a odvaha nezůstanou bez ocenění.“

Potom se však otočil zpět k jeho otci.

„Jistě tušíš, pelenhire, proč jsem vás pozval k tomuto slyšení. Chtěl bych slyšet tvůj názor na to, co se v poslední době odehrává ve městě. Obzvláště mě zajímá pozadí toho požáru ve Zpustlé čtvrti.“

„Oronté ví, že jsem oddaný služebník již více jak dvacet let a vždy jsem se snažil, abych svými činy usiloval o zvýšení jeho majestátu. Bohužel však v posledních letech se mé možnosti ovlivňovat dění ve Městě výrazně snížily.“

„Myslíš rozdělení města na část pod správou tvou a Segestirovou?“

Beregir přikývl. „Nepřísluší mi, abych soudil rozhodnutí, která Vznešený Oronté učinil na základě úvah, jejichž povaha je mi skryta. Bohužel správce Severní čtvrti je velmi mladý a mnohdy se rozhoduje ukvapeně a pod vlivem hněvu. To je podle mého názoru i případ té nešťastné události ve Zpustlé čtvrti. Naštěstí tady můj syn Celinor si zachoval chladnou hlavu a celou

roztržku se mu podařilo zvládnout v klidu a bez krveprolití. Věřím, že Vznešený ocení jeho rozvahu.“

Lavidan přikývl a znovu obrátil svou pozornost k Celinorovi.

„Přes svůj věk jsi, dartegine, zvládl celou situaci výtečně a prokázal jsi odvalu a smysl pro diplomacii. Myslím si, že místo vrchního dôrminarského soudce stále ještě není obsazené. Co říkáš, Beregire, zvládl by tvůj levoboček zastávat tak důležitý post spravedlivě a s rozvahou?“

Oslovený Beregir jen stěží ovládl své pocity. Slyšení začalo skvěle. Jeho nevlastní syn dostal naprosto nečekaně nabídku na výkon druhého nejdůležitějšího úřadu ve městě. To bylo více, než v co mohl doufat. S úklonou odpověděl.

„Jaká čest pro dům Algatirenů, jestliže některý z jeho členů zasedne na tak váženém stolci. Myslím, že Celinor je pro tento úřad jako stvořený, jelikož jeho smysl pro spravedlnost a rytířské ctnosti jsou všeobecně známy. Co říkáš synu?“ obrátil se Beregir na Celinora, na kterém bylo patrné, jak je z náhlého obratu věci překvapený.

„Vznešený, jaká čest pro vašeho skromného služebníka. Přiznám se, že doposud jsem neměl možnost prostudovat Dôrminarský soudní kodex, ale vynasnažím se to v co nejkratší době napravit.“

Lavidan blahosklonně pokynul rukou.

„To, myslím, není potřeba, dartegine. Věřím, že základním předpokladem pro tento úřad je vytříbený smysl pro spravedlnost a čest. Myslím, že nudné studium kodexu přísluší jiným. Od toho budeš mít soudní úředníky, aby ti sdělili, co stojí v zemských knihách. Jmenuji tě v průběhu podzimních dostihů. Současně s tím ti dám i první úkol. Vyšetříš, co se skutečně přihodilo v paláci Taurenů, a hlavně kdo byl podněcovatelem toho činu! Přál bych si, abys mi osobně předal zprávu o výsledku tvého šetření.“

Lavidan rychle přelétl očima všechny tři muže.

Celinor se uklonil na znamení souhlasu, Beregir zbledl a Iarlorova tvář ztuhla a bylo vidět, jak se kousl do spodního rtu.

„Tak to vypadá, že na každém šprochu opravdu bývá pravdy trochu,“ pomyslel si v duchu Lavidan, ale vzápětí se znovu obrátil k Beregirovi.

„Představ si, pelenhire, že Segestir mi tvrdí, že vrah dostal pokyny pro svůj zavrženíhodný skutek přímo z domu Algatirenů. Co na to říkáš?“

Beregirovi zhrubl hlas, když odpovídal. „Také se mi donesla ta neuvěřitelná pomluva, Vznešený. Ale musím znovu ocenit vaše diplomatické umění a velkorysost, když jste vyšetřením celé záležitosti pověřil mého syna. Jsem přesvědčen, že se mu podaří očistit pošpiněné jméno mého domu. Konečně, už jsem oba své

syny pověřil s předstihem, aby začali pátrat na vlastní pěst. Myslím, že vám velice rádi sdělí vše, co se jim podařilo zjistit. Vypadá to, že pátrání naplní mé prapůvodní podezření, že v tom prsty mají královi pohrobci, dôrzirim.“

Lavidan zvědavě pokývl hlavou.

„Nepovídej, Beregire. Říkáš dôrzirim? Jak jsi na to přišel?“

„Vznešený má jistě zprávy o tom, že Severní podhradí se stalo v posledních měsících jejich rejdištěm. Bohužel, mé pravomoci mi neumožňují v této části města jakkoli zasáhnout. Opakovaně jsem naléhal na pelerina Segestira, aby v té čtvrti zjednal pořádek. V posledních týdnech to vypadá, že kníže mé žádosti vyslyšel a konečně se odhodlal k činu. A ten zákeřný útok je zajisté jeho odezvou. Jsem přesvědčen, že to provedli dôrzirim a bylo to myšleno jako varování pro Segestira. Stopy zametli tím, že vraha najali ve Zpustlé čtvrti a pro všechny případy, kdyby byl náhodou dopaden, mu namluvili, že je placen z mého domu. Prosté, účinné a hanebné. A zabili tak dvě mouchy jednou ranou. Poslali varování Segestirovi a poškodili mne, vašeho věrného služebníka, kterého k smrti nenávidí.“

Beregir se po dlouhé řeči odmlčel. Lavidan se na něj zamyšleně díval. To, co správce říkal, mělo hlavu a patu a kupodivu to zapadalo i do toho, co Beregir zatím nemohl vědět.

„To jsou velmi závažná obvinění, pelenhire, máš pro ně nějaké důkazy?“

„Jistě, Oronté, jinak bych si ani nedovolil... Celinor nedávno navštívil palác Melarocců, kde sídlí správce Gellain, a získal silné tušení, že tento dům je ve spojení jak se špehy, kteří sem dochází z Nazgrim Godaru, tak i s dôrzirim samotnými. Moji muži už zadrželi několik jejich hlasatelů v Přístavu, a dokonce i ve Východní čtvrti. Všichni se přiznali, že přišli ze Severního podhradí.“

„Co se s nimi stalo?“

„Skončili jak se sluší a patří na zrádce a podněcovatele odporu proti Rômenkhôrovi.“

„Výborně, Beregire, jsem rád, že jsi nezklamal můj pocit, že v tobě mám skutečně mimořádně věrného a schopného služebníka. Ale abych byl spravedlivý, podle zpráv Yarslana i Algatirenové mají na svém území místa, která nejsou zrovna příkladem loajality. Co se odehrálo v Přístavu? Morzirim se tam prý pokusili zapálit Nimbresárův chrám?“

Beregir se ošil a bylo vidět, jak je mu tato otázka nepříjemná.

„Vznešený má pravdu a ta nešťastná událost je mi krajně nepříjemná. Ale opět ten samý důvod. Morzirim se pro změnu šíří ze Zpustlé čtvrti, která je sice na dohled od mého paláce, ale opět pod svrchovaností pelerina Segestira. Děláme, co je v našich

silách. Pověřil jsem svého druhého syna Iarlora, aby v rámci našich skromných možností hnutí morzirim omezil.“

Lavidan zdvihl pobaveně obočí a nevěřicně se na Beregira podíval.

„No to je opravdu státnický čin hodný správce města. Chtít po vlčici, aby vyhnala z doupěte vlastní vlčata.“

Lavidan změnil náhle svůj tón.

„Víš, Beregire, co jsem se dozvěděl od Rodonase? Velmi zajímavou zvěst. Tady tvůj syn Iarlor prý byl spatřen při zakázaném obřadu v chrámu, který jsem přikázal zavřít. A co víc, prý se při něm konaly lidské oběti. Co mi na to řekneš, Iarlore?“

Lavidan se obrátil přímo na mladíka. Ten zbledl, jen se nedalo poznat, jestli je to strachem nebo vztekem.

„Tak mi odpověz, Iarlore, jsi skutečně veleknězem morzirim?“ udeřil na něj Lavidan přímo, rozhodnutý nenechat jej vydechnout.

Mladý muž se bezradně rozhlédl. Nejprve spočinul pohledem na svém otci. Lavidan sledoval jeho pohled a spatřil křečovitě sevřená Beregirova ústa, zkroucená v podivném šklebu. Potom se podíval na Celinora, jenž stál jako socha, oči měl přivřené a jediným patrným pohybem v jeho tváři bylo nervózní cukání lícních svalů.

Lavidan se natáhl po svém ilmenturu, který doposud ležel nepovšimnut na stole, sevřel jej v levíci a poté se otočil zpět k Iarlorovi.

„Čekám na tvoji odpověď, aendîrle! Mluv! Je to mé přání a rozkaz.“

Iarlor, který pochopil, že s žádnou pomocí příbuzných nemůže počítat, ze sebe pomalu vysoukal nicneříkající odpověď.

„Všechno je to jen lež. Ten lhář Segestir si to vše vymýšlí, aby pošpinil mého otce.“

„Skutečně? Vymýšlí? Jeho voják tě viděl při tom obřadu na vlastní oči. A ten agâzir, nájemný vrah, prý měl zlikvidovat jeho a nikoliv majordoma. Zvláštní, co?“

Iarlor před ním ustoupil o krok a nahrbil se jako kočka zahnaná do kouta. Divoce se rozhlížel. Strážný, který stál za ním, zpozorněl a položil ruku na jílec svého meče. Lavidan vnímal Iarlorovu rostoucí zlost a zaznamenal jeho nenávistnou kletbu: *„U Gortara, tak on promluvil? Ten zatracený zkurvený přivandrovalec si dovolil mluvit. Já mu nechám vyrvat srdce...“*

„Tak jak to je, Iarlore? Chci znát tvou odpověď!“ udeřil na něj Lavidan znovu.

Mladý muž už dále neovládl své pocity a zasyčel: „Ten bastard lže a háže špínu na mě a můj dům. Já toho zatraceného psa zabiju...“

Lavidan přistoupil na stopu k Iarlorovi a zabodl svůj pohled do jeho očí. Strážný za Iarlorem neslyšně vytáhl svůj meč z pochvy.

„Ten pes se jmenuje Yorrân a ode dneška je psem v mých službách. Rozumíš, Iarlore? Je to můj pes. Jestli se mu něco stane a nesplní kvůli tomu úkol, který jsem mu uložil, nechám tě hned následující den veřejně rozčtvrtit na Velkém trhu. A bude mi naprosto jedno, jestli jsi v tom měl prsty nebo ne. Dám ti dobrou radu. Ve vlastním zájmu se teď starej, ať se mu ani náhodou nic nepříhoda. Rozuměl jsi?“

Každé Lavidanovo slovo bylo jako bodnutí rozžhavenou jehlou. Iarlor, bílý jako stěna, němě přikývl. Jeho vztek se jako mávnutím kouzelného proutku změnil ve strach.

Lavidan se otočil zády k trojici mužů a opřel se pěstmi o stůl. Bylo vidět, že přemýšlí, potom se otočil a rozhodně pronesl: „Beregire, pelenhire dôrminarský, slyš mé rozkazy. Jak jsi správně rozhodl, tvůj syn Iarlor bude pověřen vyčištěním města od stoupenců morzirim. Dokončí to, co započal kníže Segestir, a srovná Zpustlou čtvrť se zemí. Její obyvatelé budou zčásti vyhnáni z města a zčásti usídleni v jiných čtvrtích. Na místě bývalé zástavby bude postaven nový Nimbresárův chrám. Stavba se zahájí na jaře příštího roku a bude hrazena z výnosů domu

Algatirenů. Tím bude odčiněn prohřešek proti mému majestátu. Tvůj syn se poté veřejně zřekne své víry Hirmorova stoupence...”

„To nikdy neudělám! Hirmor je můj pán.“

Lavidan se zarazil a podíval se na Iarlora. Ten udělal několik vystrašených krátkých kroků zpět.

„Chceš mi odporovat, ty lidská jepice? Chceš mi tvrdit, že ten, komu sloužíš, je mocnější než můj spasitel Nimbresáro?

„Tvého boha jsem nikdy neviděl, ale Hirmora ano,“ odpověděl tiše, ale kupodivu pevně bledý Iarlor.

Lavidan, který stále ještě třímal v levici ilmentur, zachytil jeho vnitřní monolog: *„Ty ubohé kníže z východu. Hraješ si na všemocného. Kdybys spatřil skutečnou podobu mého pána, jak se snáší k oltáři, roztrásla by se ti kolena. Stačilo by ti jen zahlédnout jeho tvář a padl bys na kolena. On je skutečný vládce temnoty.“*

Lavidan přimhouřil oči a úkosem se na Iarlora podíval. Vypadalo to, jako by ho něco nečekaného napadlo.

„Tak tvůj pán je skutečný? Chceš mi říct, že jej můžeš vidět?“

Iarlor s pevně sevřenou čelistí rozhodně přikývl.

„Dobrá, dojdou se na toho tvého Hirmora podívat, a to ještě před svým odjezdem z Dôrminaru. Připravíš obřad, kterého se zúčastním. Jaký je vhodný den?“

„Úplněk,“ vysoukal neochotně Iarlor.

„Dobře. Jestli se nemýlím, další úplněk nastane ihned po skončení podzimních dostihů. Tak dlouho se ve městě ještě zdržím.“

A potom dodal již pouze pro Iarlora: *„Uvidíme, jak silný a mocný je tvůj pán. Uvidíme, zda se nechá zkrotit, stejně jako ti ostatní, kteří mi již slouží.“*

Bylo vidět, jak Lavidanovo rozhodnutí všechny tři muže šokovalo, i když každého z jiného důvodu.

Beregir, který znal nejlépe Lavidanovu skutečnou moc a schopnosti, byl zaražený, protože si nedokázal představit jediný rozumný důvod, proč se chce setkat s tou děsivou bytostí. Věděl, že Lavidan dokáže číst myšlenky a ovládat vědomí jiných lidí. Ale utkat se s démonem? To bylo něco jiného.

Celinor, jenž se stále ještě nevyrovnal s tím, co mu při návštěvě paláce Melarocců sdělil Segestir, byl očividně naprosto vyvedený z míry. V jediném okamžiku se stal svědkem Iarlorova přiznání a hned poté výzvy k setkání s jakousi neznámou temnou bytostí, o které nic nevěděl.

Ale asi nejvíc byl vyvedený z míry Iarlor. Překvapila jej Lavidanova sebejistota, s níž vyzval k utkání jeho mocného pána. A šokoval jej i Lavidanův hlas, jenž se ozval přímo v jeho hlavě. To bylo něco nepochopitelného.

Lavidan si chvíli vychutnával jejich překvapení a potom přivolal pokynem ruky písaře, který stál po dobu celé audience připraven v rohu sálu.

„Piš!“

Písař si rychle sedl k připravenému stolu a namočil brk.

„Já, Rômenkhôr, Pán východu i západu a vládce Dôrminaru, vyjímám tímto svým rozhodnutím okrsek města zvaný Zpustlá čtvrť z pravomocí knížete Segestira a přiděluji jej pod přímou správu rodu Algatirenů. Je pověřuji, aby tento svěřený úděl vyčistili od lidské bídy a vystavěli zde chrám k větší slávě Šerého spasitele. Současně jmenuji na stolec bahiarda, vrchního soudce města, pelengornského dartegina Celinora Algatirena. Bahiard se ujme svého úřadu během zahájení podzimních her.“

Lavidan přerušil diktování a sebral ze stolu kazetu, vyjmul z ní členku a ukázal ji Beregirovi.

„Poznáváš ji?“

Beregir zbledl jako první sníh. Aby nepoznal posvátný symbol svého úřadu. Prastarou členku, která se po staletí dědila v jeho rodu. Vždyť on sám ji kdysi doručil z močálů Nínthâru princezně Erendis jako posel svého bratra Belahira. Ta však před ním dala přednost Erindilovi a členku si tak nasadil na hlavu její druhý manžel z rodu Taurenů. Ta pohana a urážka tehdy probudila jeho nenávist vůči Taurenům.

Chvíli tupě zíral na vzácný artefakt a pak tiše odpověděl: „Posvátná Faramirova členka, symbol správců Dôrminaru.“

„Správně,“ podotkl Lavidan, „ale naposled ji nosil Erindil z domu Taurenů. A tam taky zůstane. Vzhledem k tomu, že tvůj syn Celinor byl jmenován vrchním soudcem a druhý syn Iarlor se mi vzepřel a hrubě se prohřešil proti mému řádu, nasadí si ji na hlavu Segestir Rodonas.“

Lavidan se obrátil ke komorníkovi: „Pokračuj!“

„Vzhledem k požehnanému věku současného správce Beregira Algatirena jsem se rozhodl sejmout z jeho beder těžké břímě jeho úřadu, které k mé plné spokojenosti více jak dvacet let vykonával. Jako odměna za jeho věrné služby mu bude vyplácena roční renta ve výši sto lauritů. Novým správcem Dôrminaru bude jmenován Segestir Rodonas, který bude uveden do úřadu v den zahájení podzimních dostihů.“

Beregirova tvář zesinala. Ucítil obrovskou slabost a na okamžik měl pocit, že se neudrží na nohou. V jeho mysli se v jediném okamžiku s ohlušujícím lomozem zhroutilo celé jeho obtížně budované dílo. A co bylo horší, nenáviděný rod, o kterém byl před léty přesvědčený, že jej smetl z povrchu zemského, povstal z popela jako bájný fénix.

Z konce slyšení si již nic nepamatoval. Když je po chvíli Rômenkhôr propustil a odcházeli ze sálu, musel jej Celinor podpírat.

2. kapitola

2. Nečekaná setkání

Thârzain, narbelon 575 e. d.

Po audienci musel Abarhil čekat několik dní, než do Celebríina paláce dorazil list se slíbenou Rômenkhôrovou pečetí. Hned následujícího dne zrána však v doprovodu Praina a dalších dvou ozbrojenců ze Segestirovy družiny projel Zlatou bránou. Jakmile byli za městskými hradbami, pobídlí své koně do klusu. Díky svižnému tempu v dálce již pozdě odpoledne zpozorovali nejasné obrysy Rômenkhôrova sídla – Mlžného hradu. Nezahlédli z něj však téměř nic, protože byl stejně jako po většinu roku ukrytý v mlze, která stoupala od řeky nebo sem byla zahánána větrem od nedalekého Rákosového jezera.

K večeru narazili kousek od řeky na omšelou krčmu pojmenovanou U Ztraceného medvěda. Přivítal je zde starý nerudný hostinský, který vypadal, jako by většinu dne trávil v pelechu tvora, po němž byla jeho krčma pojmenovaná a který byl také neuměle vypočten na jejím oprýskaném štítu. Měl na

sobě neupravený oděv, hlavu mu zdobily dlouhé šedivé rozčuchané vlasy se stejně zanedbaným plnovousem a to vše korunoval neochotný výraz v umouněném obličejí. Obzvlášť podezíravě si prohlížel Abarhilova obrovského psa. Nebylo divu, protože jak se ukázalo později, měl s podobnými panskými návštěvami jen ty nejhorší zkušenosti. Výraz jeho tváře se však jako mávnutím kouzelného proutku změnil, když Prain zacinkal měšcem stříbra.

Šenk hostince byl malý, ale kupodivu čistý a útulný. Dalším příjemným překvapením bylo, že ač byl hostinský kuchařem, hostinským i děvečkou v jedné osobě, dokázal pro nečekané hosty v krátké době vykouzlit chutný pokrm skládající se z čerstvého chleba, pečených ryb a množství opečené zeleniny. Když bylo po večeři, přišel se zeptat, jak hostům chutnalo a zda by si nedali džbán piva.

„A víno by nebylo? Nějaké dobré z jihu?“ zeptal se Abarhil labužnický rozvalený na lavici u stolu. Jednou rukou drbal na hlavě Togira, který se jako obvykle uvelebil pod stolem. Krčmář se rozpačitě usmál.

„Kdepak víno tady na konci světa... Pánové jsou z Dôrminaru, jestli se nemejlím?“

Prain přikývl a hostinský pokračoval: „Tak to jsou zvyklí na jinou obsluhu. To se ví. Kdepak víno! Tady jste v severním

Lônardu. Tohle je bohy zapomenutý kraj. Tady narazíte tak na osamělý lovce nebo umouněný uhlíře a možná sem tam rybáře. Kdepak víno, to jsme tady neviděli od té doby, co Gortrogové vypálili Vodní hrad.“

„Myslíš Nîntargos?“ zeptal se Prain.

„Jo, to jsem myslel. Nezloběj se panstvo, Gawen, to ráčí bejt mý jméno, mluví, jak mu zobák narost. Ty honosný názvy z dôrbatu mi nejdou přes pysky. Zkrátka a dobře, víno nemám, ale vařím pivo, vlastní. Pocestný, co se tu zastavěj, říkaj, že je dobrý. Možná bych našel i nějakou medovinu, kdyby si to panstvo přálo.“

Prain se podíval na své společníky a zavrtěl hlavou. „Žádnou medovinu. Ochutnáme to tvoje pivo. A přines jeden džbánek i pro sebe, Gawene. Nikdo jiný tu není, tak můžeme prohodit pár slov. Co říkáš?“

Za pár okamžiků hostinský přinesl pět hrnků a velký džbán piva a posadil se na kraj lavice. Abarhil a jeho společníci si nalili, a když se napili, uznale na krčmáře pokývali bradou. Za všechny to pak shrnul Prain.

„Dobrý. Opravdu dobrý, Gawene. A to vaříš sám, člověče? To bys mohl prodávat i dole ve Městě.“

Abarhil souhlasně přikývl a vzápětí se zvědavě zeptal: „To mi prozrad', Gawene, co tě u všech bohů vedlo k tomu, aby sis otevřel

krčmu tady, jak to říkáš, na konci světa? Přijdou sem vůbec nějakí hosté?“

Krčmář se na Abarhila úkosem podíval, potom se pořádně napil a setřel si z dlouhého plnovousu pěnu.

„Vzácní páni jsou zbrojnoši a podle plášťů a erbů bych řek, že z domu Taurenů? Tedy až na vás, pane,“ řekl Gawen a ukázal na Abarhila. „Vy žádnéj erb nemáte. Vy jste oblečenej jako poctivej pocestnej. Víím, nepřivítal jsem vás zrovna přívětivě, ale před pány se musí člověk držet na pozoru. Něco mu vypadne z huby a neštěstí je hotovo.“

Prain se usmál. „Jen klid, Gawene. My nejsme ani výběrčí daní, ani špehové. Provázíme našeho druha,“ ukázal Prain na Abarhila, „který má namířeno na východ.“

Gawen nevěřicně zavrtěl hlavou. „Na východ? To jako do Travin? U Gortarova biče, kdopak dneska dobrovolně cestuje na východ? Mladej pane, víte, co vás tam čeká? Traviny jsou plný křivonohých Gortrogů. S těma nejsou žádný žerty. Když člověk nemá glejt, tak to s ním může zatraceně špatně dopadnout.“

„Jen klid, krčmáři. Náš přítel má průvodní listy jako sám kníže. Dokonce i s pečeti od samotného...“ Prain svou chvástavou řeč nedokončil, protože Abarhil jej pod stolem bolestivě nakopl. Sám se pak obrátil na krčmáře: „Tak jak je to s těmi tvými hosty, Gawene? Pověz, jak se užíví krčmář na konci světa?“

Krčmář projel prsty umaštěné vousy, které mu sahaly až na prsa, a neurčitě odpověděl: „Uživí i neuživí, vzácnej pane. To je tak. Musím se ohánět. Když je krčma prázdná, tak převozničím.“

„A koho tady, u Dâurkhôra, převážíš?“ obrátil se na něj Adral, další z Abarhilových průvodců. „Proč by někdo používal přívoz, když pár mil odtud po proudu je most přes řeku?“

Krčmář se uštěpačně ušklíbl. „Myslíte Mlžnej hrad? Je vidět, že jste z Dôrminaru, pánové. Kterejpak lovec, uhlíř nebo smolař by měl na to, aby na tom mostě zaplatil mýto? Aha? A i kdyby měl, Rômenkhôrovi žádnej z nich pod nos dobrovolně nevleze. Tohle je pohraničí, vážení. To je kraj psanců a zběhů, každěj tu má dobrej důvod zůstat nepoznanej. Já převážím většinou lovce, občas nějakýho uhlíře nebo sběrače. Většinou chtějí odtud na druhej břeh do Bukoviny. Věděj, ty lesy na druhým břehu, to je ta část Bukoviny, která leží západně od Azgarinzilovy zdi. Takže už žádná knížecí honitba, ale svobodná země nikoho. Ten hvozď je prej plnej zvěře. Aspoň lovci to tak říkaj. Poslední dobu se tu občas zastaví i nějaký kupec...“

„Kupce? U všech bohů, s kým by tady v té pustině obchodoval?“

Krčmář přikývl. „Říkáte pustina? Jo, to platilo po druhý válce, kdy se tenhle kraj úplně vyliďnil. To šlo o krk, Gortrogové tehďa neživili žádnýho. Ale to se musí Rômenkhôrovi nechat, od

tý doby, co ovládl Dôrminar, je klid. Gortrogové od tý doby Hraniční potok nepřekročí. Tak se lidi začali pomaličku vracet. Je to deset patnáct let zpátky, tehdá jsme přišli i my s nebožkou Karen a dětma. Dnes byste v lesích na severním úpatí Sněžných hor našli už desítky srubů. Patřej lovcům, uhlířům, sběračům medu a smoly, nahoře na pláních se prej už objevily i ovčácký salaše. Tady podél řeky jsou rybářský chatrče a bašty. Jen musíte hledat. To víte, nikdo tu o panský dozor nestojí. A k Rákosovému jezeru je to odtud jen den cesty. A to je svět svobodného Jezerního lidu. Na těch ostrůvcích jsou desítky usedlostí. I moji synové tam dnes bydlí, našli si tam ženy.“

Abarhil se podíval na Praina. „Jako ta tvoje sýkorka, Bryda, ta je taky odtud? Nebo se mýlím?“

Prain přikývl a obrátil se na krčmáře. „Ty Gawene, a ty jsi někdy na některém z těch ostrovů byl?“

Krčmářův obličej se roztáhl širokým úsměvem. „To se ví, mladej pane. Moje nebožka žena taky pocházela z Jezerního lidu. Většina chlapů v tomhle zapomenutým kraji si našla ženu v Rákosí, jak tomu tady říkáme. Karen pocházela z Písečný kosy, to je poloostrov na severním konci jezera. Většina jeho obyvatel jsou Sada'reenové...“

„Sada'reenové?“ vstoupil Gawenovi do vyprávění zvědavě Abarhil, který doufal získat co nejvíce informací o kraji, kterým měl v následujících dnech cestovat.

Krčmář přikývl. „Přesně tak, Sada'reenové. To je lid, kterému kdysi patřily celý Traviny a vůbec celej kraj na západě až po Anâgin a na severu po Glandúnu. Kdysi sem zabloudil jeden potulnej zpěvák. Vyprávěl starý příběhy, takový dojemný. Nebožka u toho vždycky ronila slzy jak hráchy.“

„O čem ty příběhy byly?“ zeptal se Abarhil, ve kterém krčmářovo vyprávění probudilo vzpomínky na čas strávený posloucháním starých pověstí.

„Mladej pane, co já vím, to už je takovejch let. Já si pamatuji jen ten o štítonošce...“

„Tak to bylo O poslední válce,“ přitakal Abarhil, jemuž se ihned vybavila oblíbená báje jeho dětství.

„No, možná se to tak jmenovalo. Co já vím. Ale v těch písničkách se vládčům tohoto kraje říkávalo Pánové koní...“

„A žije na ostrovech i jiný lid?“ přerušil Gawenovo povídání Prain. „Moje snoubenka prý pochází ze Slučího ostrova. Ten jsi navštívil? Kdo žije tam?“

Krčmář zavrtěl hlavou. „Tam jsem nebyl, ale to jméno jsem zaslechl. Ale nevím, pane zbrojnoši. Jezerní lid, to je podivná sebranka psanců a zběhů. Kdo utíká před Rômenkhôrem, ten si

to jistojistě namíří na jezero. Kromě Sada'reenů tam najdete tarkily z Dôrminaru, kteří se znelíbili panu správci. Dulginy, jen bohové vědí, jak se tam ocitli. Arúnary, kteří nestačili utéct před Rômenkhôrem, a dokonce i Kharity, kteří zběhli z pomocných sborů. Všechny spojuje jedno, nenávisť ke Gortrogům.“

Krčmář se zarazil a pátravě se na své hosty podíval. Abarhil to postřehl a uvědomil si důvod Gawenových rozpaků. Aby hostinského uklidnil, ledabyly prohodil: „Jen klid, Gawene. Ani my nejsme žádní příznivci těch nájezdníků. Tak pověz, čím se tam ten lid živí?“

„Čím se dá, urozenej pane. Hlavně tím, co dá jezero. Skrze rybolov, lov ptáků a pak tím, co dají zahrádky, který tam maj. Některý jsou jak dlaň, ne větší než můj šenk. Muži taky občas zabrousí do Bukoviny. To se ví, jednoduchej život to není. Ale zas je klidnej, bez Gortrogů, pánů a výběřčích daní.“

Krčmář se škodolibě ušklíbl.

„A odkud získávají to ostatní, co potřebují k životu, náradí, zbraně?“ pokračoval ve vyptávání Abarhil. Gawen se nesměle usmál. „No, čímpak asi, obchodem,“ krčmář se na krátký okamžik odmlčel, „a pašeráctvím.“

„Ty Gawene, a víš, že obchodování s Jezerním lidem je výnosem pelenhira zakázáno pod ztrátou hrdla?“ podotkl jen tak

mimochodem Prain, když po pořádném doušku položil na stůl prázdný džbán.

Krčmář se ušklíbl. „Pan správce je daleko a jezero blízko. V mé krčmě se podobný obchody neuzavírají. Na to není žádné svědek.“

Abarhil se chápavě usmál. „A to je asi tvoje třetí živnost, krčmáři, že? A kdo ví, jestli není nejvýnosnější. Nebo se pletu?“

Gawen se vesele zašklebil. „Urozenej pán je chápavej, ale já nic neřek...“

„A my jsme nic neslyšeli,“ doplnil ho Abarhil. „Myslím, že je čas jít na kutě. Ráno musíme vyrazit za šera.“ Prain přikývl, nechal krčmáři na stole čtyři celebiry a všichni se zvedli, aby se odebrali do připravených pokojů.

Následujícího dopoledne minuli ruiny Nřintargu, prastarého sídelního hradu Taurenů, aby v poledne dorazili do místa, kde z Rákosového jezera vytékal mohutný proud Dardúnu. Zde krátce pojedli a pokračovali dál, aby k večeru dorazili k úzkému potoku, který se jako had kroutil travnatou plání, lemovaný malými hájky vrb, osik a olší. Říkalo se mu Hraniční, protože zde končil severní Lônard a za ním už se rozkládal divoký kraj Travin, v tom čase obývaný kočovnými Gortrogy. V malém hájku u potoka strávili poslední společnou noc. Ráno se Abarhil se svými druhy

rozloučil. Prain byl z loučení vyvedený z míry, a tak nebylo divu, že jeho objetí bylo opravdu dlouhé.

„Tak se zase loučíme, starý příteli. Tolik let trvalo, než jsem tě našel, a už nás zase něco rozděluje. Jsi pořád stejný blázen, Abarhile. Já bych se pro něco takového nenechal přesvědčit. Když už jsi musel do té dračí tlamy vlézt, dávej tam na sebe alespoň pozor!“

Abarhil se jemně vykroutil z jeho objetí, otočil se, chytil se za hrušku sedla a vyhoupl se vzhůru na koně. Potom, jako by si na něco vzpomněl, se ještě otočil.

„Před pár měsíci jsem se loučil s pánem Nagîrontu, Praine. A víš, co mi tehdy řekl? Každý máme svou vlastní cestu, kterou musíme projít. A ta moje teď vede na sever. Na viděnou za měsíc!“

Abarhil pobídl svého koně, pískl na psa a vyrazil, aby za pár chvil zmizel Prainovi z očí. Ten se za ním ještě chvíli díval a přitom potichu zašeptal: „Ne nadarmo se říká, že osud se bojí odvážných a drtí zbabělce. Barlé ni Avalim, Abarhile z Merélosu, nechť jsou ti bohové nakloněni.“

Celý následující den Abarhil putoval podél rozmáčeného a bahnitého jižního břehu jezera, aniž by narazil na jedinou živou duši. Teprve za soumraku dorazil k západnímu břehu, kde se do jezera vlévala Dolguna, a nečekaně tu narazil na přívoz. Když se

převozníka ptal, zda v této liduprázdné pustině uživí svou rodinu, dostal překvapivou odpověď, že práce má dostatek, protože přes řeku převáží pravidelné hlídky Gortrogů. Abarhil jen nevěřicně zavrtěl hlavou, ale rád využil převozníkovo pozvání, aby přespal v jeho domě. Muž byl pro změnu zvědavý na novinky z Dôrminaru, a tak strávili dlouhý večer povídáním. Druhý den Abarhil nastoupil na prám, který jej převezl na druhou stranu řeky. Když se s převozníkem rozloučil, ulehčeně se usmál a pohladil po hlavě psa.

„Tak jsme, Togire, zase tam, kam patříme a kde je nám dobře. V divočině. Co říkáš, brachu, že bychom se tu trochu rozhlédli?“

Podíval se směrem k jezeru, které měl po pravé ruce, a pobídl koně, aby vyjel na nevysoké návrší. Začínal nádherný slunný den, jaké na začátku podzimu občas bývají. V dálce viděl modrou hladinu nekonečného Rákosového jezera přerušovanou žlutohnědými skvrnami. To byly ony pověstné jezerní mělčiny zarostlé rákosem, z něhož místy vykukovaly stále ještě zelené čepičky bříz, olší a vrb, mezi kterými zahlédl i vysoké vřeteno osamělého topolu. Stromy ukazovaly na nevelké ostrůvky pevné půdy obklopené zrádnými mokřinami. Nad některými zahlédl nepatrné, téměř neviditelné proužky kouře, neklamné známky lidského osídlení. Když se obrátil na druhou stranu do směru

jejich dalšího putování, zahlédl v dálce nepatrné tečky, stádo jakési vysoké zvěře. Sesedl a sklonil se ke svému psu, který nedočkavě větřil.

„Chceš se proběhnout, Togire? Asi je nedoženeš. Ale jak chceš.“ Uvolnil psovi řemen, který měl uvázaný k obojku, a pes vyrazil jako střela. Abarhil vytáhl ze sedlové brašny mapu, kterou dostal spolu s Rômenkhôrovým glejtem, a podíval se do ní. Mapě dominovala rozlehlá plocha Egarllôru, Rákosového jezera. Obrátil se k němu zády a podíval se severním směrem, kde se měla rozkládat jakási nehostinná pahorkatina, již z levé strany obkružoval tok Dolguny. Protože před vstupem do tohoto nehostinného kraje jej převozník důrazně varoval, rozhodl se, že pojede proti proudu Dolguny přímo na sever. Až mine úzkou bránu, kde se tok řeky téměř dotýká pahorkatiny, měla by se před ním otevřít pláň Azgrinârdu, Válečného pole. Za ní ležel cíl jeho cesty – Město válečníků.

Následující dny probíhalo jeho putování bez jakýchkoliv těžkostí. Cestou zahlédl stáda jelenů a daňků, které znal i z domova, v říční nivě potkal majestátního losa, o kterém doposud jen slyšel, a zahlédl i stádečko zubrů. Bylo zřejmé, že se tento kraj, tak nevlídný k lidem, stal požehnaným pro divokou zvěř. O jídlo neměl nouzi. Jednak měl dostatek zásob, a když se

poštětilo, obstaral si díky svému střeleckému umění čerstvou zvěřinu.

Byl na cestě asi pátý den a zrovna tábořil nedaleko řeky, když jej Togir vyburcoval tichým hrozivým vrčením. Zpozorněl a rozhlédl se. Na vzdáleném návrší zahlédl siluetu jezdce.

Po chvíli se vedle něj objevila další a další, až nakonec na obzoru napočítal asi desetičlennou skupinu jezdců. Nebylo pochyb, byla to jízdní hlídka Gortrogů.

„Tak máme návštěvu, Togire. Že jim to ale trvalo! Musíme se na to přichystat. Myslím, že nejlépe bude, když tě uvážu, abys neprovedl něco nepředloženého, divochu.“

Rychle uvázal psa na řemen a potom vytáhl z jedné sedlové brašny stříbrné pouzdro s pečeti. Skupina jezdců se mezitím rychlým cvalem přiblížila tak, že mohl rozeznat součásti jejich výstroje a rysy jejich masek. Abarhil stál nehybně a čekal, co se bude dít. Jezdci zastavili své koně pár koňských délek od jeho tábořiště, ale velitel hlídky zarazil svého koně těsně před Abarhilem, a to tak divoce, že si zvíře přisedlo na zadek. Abarhil se musel hodně ovládat, aby neodskočil stranou. Bylo však vidět, že jeho chladnokrevnost mu vynesla u Gortrogů jistou míru úcty. Když se velitelův kůň uklidnil, položil jeho pán Abarhilovi na hrud' své dlouhé kopí a oslovil jej poměrně srozumitelným

katbatem: „Kdo jsi, cizince? Co pohledáváš na zakázaném území? Nevíš, že tenhle kraj je smrtelníkům zapovězený?“

Abarhil se podíval přímo do očí, které se skrývaly za černou rozšklebenou maskou, a vyzývavě odpověděl: „A kdo se ptá? Proč bych se měl zodpovídat někomu, koho neznám? Komu nevidím do tváře a kdo se mi nepředstavil?“

„Jsi drzý, cizince. Víš, co si myslíme o takových jako ty? Že jsi zvěd! A víš, jak s takovými nakládáme?“

„Myslím, že ke společnému stolu je asi nezvete? Nebo máte u vás doma na východě jiné zvyky?“

Velitele hlídky ta ironická odpověď podráždila. Tolik sebevědomí a drzosti od toho nezvaného cizince nečekal. Místo toho, aby se snažil zachránit si zdravou kůži, se mu vysmívá. Dal průchod svému hněvu.

„Co si to dovoluješ, ty pse z otročího plemene! Já ti ukážu, jak umíme podobnou zpupnost ztrestat!“

Zhoupl se v sedle vzad a potom bodl dlouhým kopím přímo proti Abarhilově hrudi. Ten však něco podobného očekával, a tak jen přesunul pravou nohu vzad a rychlou otočkou na levé noze se hrotu kopí vyhnul. Bleskově uchopil ratiště, trhnutím je přitáhl k sobě a překvapeného jezdce, který něco takového neočekával, strhl z koně. Mezi ostatními jezdci proběhla vlna pozdvižení.

Opěšalý voják se bleskově postavil na nohy a tasil svou šavli. Mávl rukou a rozhodným posunkem ostatní jezdce zarazil.

„Stát! Je můj! Nasa sám ztrestá drzost toho psa.“

Abarhil pustil kopí na zem a navenek klidně, ale ve střehu sledoval příkrčeného válečníka, který se hotovil k útoku. Bylo načase tu nebezpečnou hru ukončit.

„Nasa se jmenuješ? No konečně aspoň vím, s kým mám tu čest.“

Nasa napřáhl svou šavli. Než však mohl zaútočit, Abarhil vytáhl ze své kazajky stříbrné pouzdro a napřáhl jej před sebe, přímo před jeho zrak.

„Tak co, Naso, troufneš si seknout po velké Rômenkhôrově pečeti?“

Překvapenému veliteli poklesla nejprve paže i s šavlí a potom i brada. Mezi jezdci to překvapeně zašumělo. Každý z nich okamžitě poznal velkou rudou Rômenkhôrovu pečeť. Ještě větším překvapením však byl kov, ze kterého bylo vyrobeno pouzdro. Obyčejní poslové nosili zprávy v pouzdrech z mědi nebo bronz, stříbro bylo určeno jen pro osobní Rômenkhôrovy vyslance. Nasa nechápal, jak se ten lidský otrok mohl dostat k tak vzácné pečeti. Vštěpená úcta však převládla, překonala jeho nedůvěru a přinutila jej sklonit hlavu. Volnou rukou si stáhl z hlavy přilbu i s maskou a poklekl na jedno koleno.

„Kéž je navždy veleben Rômenkhôr, vládce západu a velký žák hérukanův.“

Abarhil si se zadostiučiněním zašeptal: „No to se podívejme, jak to funguje. Kdo by to byl řekl...“

Chvilí stál před skloněným velitelem hlídky a potom klidně a sebejistě řekl: „Povstaň, Naso, vidím, že jsi věrným služebníkem našeho pána, ač musím říci, že až příliš horlivým. Tady je průvodní glejt, který ti přikazuje prokázat mi úctu a poskytnout mi bezpečný doprovod.“

Nasa natáhl ruku, aby s úctou převzal stříbrné pouzdro, které si nejprve přiložil na čelo, a až potom si prohlédl pečeť. Nepochybně byla pravá. Opatrně otevřel pouzdro a vytáhl z něj stočený list. K Abarhilovu překvapení, který neočekával, že by obyčejný gortrogský voják uměl číst, jej rozvinul a začal jej pozorně studovat. Když skončil, zpytavě se na Abarhila podíval. Ten sice vyčetl z jeho očí úctu, ale zároveň tam zahlédl záblesk zvědavosti a lstivosti.

„Nasa si s úctou přečetl list našeho pána. Jeho vážený posel zajisté chápe, že Nasa si musí ověřit, zda je skutečně oprávněným držitelem této vzácné pečeti?“

Abarhil pokrčil lhostejně rameny a přikývl. Ve skutečnosti však byl ve střehu. Netušil totiž, co je v listu uvedeno.

Samozřejmě si jej prohlédl, byl však napsán písmem, které doposud nikdy nespatriil.

Nasa se listivě usmál. „Ten list je v mé mateřštině, ale zapsán v runách Nibrilartu. Nikdo ze zdejších mu nemůže porozumět. Může mi ctěný Rômenkhôrův posel říci, jaké jméno je v listu uvedeno?“

„Yorrân.“

Nasa souhlasně pokýval hlavou.

„Ano toto jméno je zde uvedeno. Dobře, pane Yorrâne, a ještě tě požádám o jednu odpověď. Odkud a kam putuješ?“

Abarhil se na okamžik zarazil. Proč se ho ten Gortrog ptá na cíl jeho cesty? Mohl se jen dohadovat, co list obsahuje, a tak se celkem právem obával liti. Po krátkém zaváhání odpověděl: „Jsem na cestě z Dôrminaru.“

Nasa přikývl a tázavě zvedl oči, očekávaje druhou část odpovědi.

„Cílem mé cesty je Nazgrim Godar.“

Nasa spokojeně přikývl, pečlivě stočil list a s nehranou opatrností jej vložil zpět do pouzdra, jež s úklonou vrátil Abarhilovi.

„Sděl mi své přání, pane. Nasa a jeho muži je rádi vyplní.“

Abarhil spokojeně pokýval hlavou.

„Neznám zdejší kraj, proto potřebuji, abyste mě co nejkratší cestou dovedli na hranici Azgrinârd. Je to daleko?“

Nasa přihmouřil oči a potom přikývl. „Tchai! Už je to jen den jízdy. Musíš mít neobvyklé posláním. Nasa ještě nepotkal posla se stříbrnou pečeti. Tu nosí jen osobní vyslanci velkého Rômenkhôra, ale ti vždy putují s doprovodem. Ty však cestuješ sám. Musíš mít velkou odvahu, jsi-li připraven vstoupit sám na nepřátelské území.“

„To mám, Naso.“

„Yorrân měl možnost mluvit přímo s velkým harvonem?“

Abarhil jen mlčky přikývl a na okamžik zahlédl v Nasových očích záblesk úcty a závidění.

Následující dvě noci strávil Abarhil v doprovodu Nasovy družiny. Pozítří ráno překročili poslední výběžek Špatné země, pusté pahorkatiny bez porostu, a před nimi se otevřel pohled na rovnou travnatou pláň.

„Azgrinârd, válečné pole,“ řekl Nasa, když máchl rukou směrem k severu.

„Město by mělo být asi dva dny cesty přímo na půlnoc, ale jistě to nevím, protože jsem je na vlastní oči nikdy nespatrił. Být na tvém místě, Yorrâne, putoval bych v noci a podél hranice lesa. Tam,“ ukázal na vzdálené, temné obrysy lesa, který se rýsoval v dálce na obzoru po jejich levé ruce. „Bude to bezpečnější, snáze

se tak vyhneš hlídkám nazgrian. Otevřená pláň jich bývá ve dne i noci plná. Ale radím ti, do hloubi toho lesa se raději nepouštěj,“ řekl na závěr Nasa.

Když ale zahlédl Abarhilův ironický úsměv, ještě dodal: „Nesměj se, Yorrâne. Ten les je divný, kouzelný. Ghitrosové se mu vyhýbají. Několik našich hlídek tam vstoupilo a už je nikdy nikdo neviděl.“

Potom Nasa zvedl ruku na pozdrav, aby se s Abarhilem rozloučil, a vyrazil se svými muži zpátky na jih.

Dîmglan, narbelon 575 e. d.

Abarhil dal na Nasovu radu jen částečně. Vyrazil sice směrem na západ, k temné linii vzdáleného hvozdu, ale když po několika hodinách jízdy dorazil k prvním stromům, podíval se tázavě na svého psího průvodce.

„Togire, brachu, my že bychom se měli bát lesa? Jedeme!“

Pobídl koně a provázen svým psem vstoupil mezi první stromy. Přitom mu blesklo hlavou, co vše o tomto hvozdu slyšel ještě v Dôrminaru. V dôrbatu se mu říkalo Dîmglan, což v běžné

řeči znamenalo Truchlivý les. Sem do tohoto kraje prý podle pověstí odešla po smrti svého muže první královna Enqaindoru, aby nad jeho odchodem truchlila. Zde ji také po létech našel její vnuk. Z jejich dlouhé rozmluvy pak povstalo známé Královnino proroctví. Hostinský Unger mu vyprávěl, že v dávných časech les obývalo množství podivných stvoření, z nichž neumírající zvaní neldrian byli těmi nejméně překvapivými. Žily zde prý bytosti velké jako stromy. V časech Šťastných roků, za vlády prvních tří králů, byl obyčejným smrtelníkům vstup do tohoto kraje zapovězen. Vše se změnilo během Bědných let, když se na jižním cípu Studených hor otevřel ohnivý jícen Balchorudu a v důsledku toho lehla popelem celá jižní část hvozdů. V těch časech prý les všechny tajemné bytosti opustily. Zda zahynuly, nebo odešly, to nikdo nevěděl. Lidé se mu však vyhýbali dále, a když během gortrofských válek přilehlé pláně Travin zpustly, nebyl už nikdo, kdo by jej navštěvoval.

Když vjel Abarhil mezi první stromy, okamžitě si uvědomil, že tento les je opravdu zvláštní. Připadal si, jako by vstoupil do starého opuštěného chrámu. Duby, buky, javory, jasany, jilmy i štíhlé jedle rozpínaly vysoko nad ním své mohutné větve vytvářejíce hustou klenbu, jež propouštěla jen ojedinělé paprsky světla. Výsledkem byl přízračný šerosvit, který zde vládl.

Bylo to úplně něco jiného než husté lesy daleko na jihu v povodí Brighinu, kudy se plavil se svými druhy poté, co uprchli Niganům. I tam vládlo pralesní šero, ale les tam zpíval svou věčnou, nikdy neutichající píseň. Prostor mezi stromy byl neprostupně zarostlý hustými křovinami, podivnými kapradinami a lopuchy a veškeré to rostlinstvo tam bujelo a doslova se rvalo o každý paprsek světla. Prales působil nepřátelsky a vzbuzoval strach a obavy.

V Dîmglanu to bylo úplně jiné. Prostor mezi velkými stromy byl většinou volný, jen na mýtinách po padlých stromech občas vyrůstaly shluky křovin a mladých stromků. Mohl jet v sedle svého koně, aniž by musel sesedat a obtížně si klestit cestu hustým podrostem. Vypadalo to tu, jako by o les donedávna pečoval neviditelný zahradník. A ač ten les již opustil, stromy ještě nestačily zdivočet. Vše tady žilo vzpomínkou na něco ztraceného a zapomenutého. A právě to vyvolávalo zádumčivý pocit opuštěnosti.

Togir vedle něj větril a co chvíli vyrážel mezi stromy na průzkum. Abarhil však žádného lesního tvora nezahlédl.

Večer se utábořil na mýtině vzdálené asi dvě míle od kraje lesa. Říkal si, že jsou dost hluboko v lese, aby si mohl rozdělat malý oheň. Pro ohniště vyhrabal malou díru, kterou obložil dřevem, aby se jeho záře nešířila do okolí. Než se najedl, padla na

les tma. V mihotavém světle plamenů si připravil jednoduché lůžko a ulehl. Pes se jako obvykle stulil do klubíčka u jeho nohou. Po celodenní jízdě byl Abarhil unavený, a tak usnul ve stejné chvíli, kdy zavřel oči.

Měl však pocit, že spal jen pár okamžiků, když jej probudilo něco, co znělo jako zpěv a pohvizdování. Otevřel oči a musel si je udiveně promnout, když spatřil postavu sedící na kusu dřeva u jeho skomírajícího ohně. Nechápatě se podíval na psa klidně spícího u jeho nohou. Posadil se a několikrát zavřel a otevřel oči. Neznámý však nezmizel, ale naopak se usmál, zavrtěl se a pak Abarhila přátelsky oslovil.

„Vítám tě v mém lese.“

„V tvém lese? Kdo jsi?“ zeptal se udiveně Abarhil, který nevěděl, zda spí, nebo bdí.

„Záleží na tom?“

„Samozřejmě, že záleží. A jak ses tady ocitl?“

„A ty víš, jak ses ocitl v mém lese?“ odpověděl otázkou neznámý. Jeho hlas zněl vesele, jako by chtěl žertovat. Abarhil si jej pátravě prohlédl. Kupodivu v něm nevzbuzoval žádné obavy. Byl menší než on. V šeru postřehl, že má na sobě temně modrý kabát a na hlavě špičatý klobouk, za jehož stuhou bylo zasunutých několik modrých sojčích pírek. Z tváře mu byl vidět jen bílý vous a vlasy a veselé zářící oči. Na nohou měl hnědé nohavice, které

byly zasunuty do vysokých žlutých škorní, které mu sahaly až ke kolenům.

„Já? Já tudy cestuji na sever. Vjel jsem do lesa, abych tu přespal. Zdejší pláně nejsou pro pocestného bezpečné,“ odpověděl rozpačitě Abarhil.

„To máš pravdu,“ přitakal neznámý. „A já přišel, abych se setkal s tebou. Jenže už jsem tady tím čekáním strávil drahý čas.“

„Cože?“ Abarhil nevěřicně zavrtěl hlavou.

„No co se divíš! Myslíš, že mne baví bydlet v Truchlivém lese? Alespoň jsem to tu dal trochu do pořádku. U mě doma je to jiné, veselé. To bys koukal. A mám tam spoustu práce.“

Neznámý rozhodil ruce. „Zkrátka se potřebuju vrátit domů a ty ne a ne přijít.“

„Co?“ Abarhil se nezmohl na víc než na projev nechápavého údivu. „Jestli se mi tohle zdá, je to ten nejbáznivější sen, který jsem kdy měl,“ prolétlo mu hlavou. Na chvíli zavládlo ticho. Abarhil si nebyl jistý, zda ho nešálí smysly.

„Tak co bude? To nejsi ani zvědavý, proč jsem tady?“ zeptal se neznámý a netrpělivě se na svém nepohodlném sedátku zavrtěl.

„Pomalu. Musím se v tom vyznat,“ odpověděl Abarhil. „Tak ty tu čekáš na mne?“ ujistil se ještě jednou a neznámý vesele přikývl.

„A měl bych tě znát? Setkali jsme se již někdy?“

Neznámý zavrtěl hlavou. „Já o tobě vím už dlouho, ale ještě jsme se nepotkali.“

„Ty mě znáš, ale nikdy jsme se nepotkali? Počkej, to je nějaké divné. Nechápu. Tak od začátku. Kdo jsi?“

„Nejstarší, to jsem já.“

„Co to je nejstarší? Musíš mít nějaké jméno... Každý ho má.“

Mužik mávl rukou. „Já mám tolik jmen, že některá už jsem dávno zapomněl. Dávni vládci těchto lesů, elfové, mi říkali Iarwain. Stačí?“

„Iarwain,“ zopakoval jméno váhavě Abarhil, ale vzápětí jej něco napadlo. „Ale neldrian v těchto lesích nežijí už po celá staletí. Minimálně od Bědných roků? Kolik je ti vůbec let?“

„Hloupá otázka. Nevím, tisíc let už to nepočítám. Proč se pořád ptáš na hlouposti... Nechceš se raději zeptat na to, proč jsme se tady měli setkat?“

„Proč jsme se tady měli setkat?“ zeptal se poslušně Abarhil, ač si připadal jako naprostý hlupák.

„Abych ti vysvětlil, co se stalo a co je třeba udělat.“

„Co se stalo?“

„Objevila se prasklina.“

„Co? Jaká prasklina?“